குதூஹலமுண்டாயிற்று. நாயுடுவிடம் சொல்லாமல் எங்கும் நான் பதசலனம் செய்வதில்லாமையால் அவரிடம் சென்று "இப்படி ஆசையுண்டாகியிருக்கிறது; போய்வர அனுமதி தரவேணும்" என்றேன். அதற்கு அவர் "வெகுதூர தேசமாயிற்றே; நாளாகுமே; பெரிய காரியம் தடைபட்டு நின்றுவிடுமே!" என்று கவலையுடன் கூறினார். 'அதிகதாமதமாகாது; காசி அயோத்யை முதலான க்ஷேத்திரங்கள் பல தடவை சென்றாயிற்று; இப்போது எங்கும் போகாமல் பதரிகாச்ரமமொன்றே சேவித்து வருவேன்; எல்லாம் காஞ்சியிலிருப்பது போலவே நடக்கும்; எழுதியனுப்பிக் கொண்டேயிருப்பேன், ப்ரூப் (Proof) அனுப்பிக்கொண்டேயிரும்' என்றேன். நான் சொன்னபடி நடத்துவேனென்று அவர்க்கு நம்பிக்கையுண்டாதலால் 'எழுந்தருளி விரைவில் மீளுக' வென்று இசைந்து, கையில் 500 ரூபாயும் கொடுத்தார். புறப்பட்டு விட்டேன். சொன்னபடி நடத்திவருகிறேன். நான் தெரிவிக்கும் விலாஸங்களுக்கு ப்ரூப் வந்துகொண்டே யிருக்கிறது. நாள் தவறாமல் திருத்தியனுப்பிக்கொண்டிருக் கிறேன். மேலே கேளுங்கள்.

ஸ்ரீநகர் போஸ்டு விலாஸம் கொடுத்திருந்தேன். காச்மீரிலுள்ள ஸ்ரீநகரன்று. தேவப்ரயாகை தாண்டி கீர்த்திநகர் தாண்டி அங்கிருந்து மூன்றாவது மைலிலுள்ள ஸ்ரீநகர். அவ்வூர் விலாஸம் கொடுத்திருந்தேன். அக்காலத்தில் கீர்த்திநகர் வரைக்குமே பஸ் போக்குவரத்து இருந்தது. அங்கிருந்து ஸ்ரீநகர்க்கு நடந்து வந்து அங்கே வதரிக்கு வாஹனம் ஏற்பாடு செய்துகொள்ளவேண்டும். நான் அநுசரர்களுடன் கீர்த்தி நகரில் இராத்தங்கிவிட்டு, அங்கிருந்து பின் மாலை புறப்பட்டு ஸ்ரீநகர் வருகிறேன். ஊருக்குள்ளே சென்று தபாலாபீஸ் எங்கிருக்கிறதென்று விசாரித்துத் தபால்கள் வாங்கவேணுமென் றெண்ணி வந்துகொண்டிருக்கையில், பெரியதொரு ஆலமரத்தினடியிலிருந்துகொண்டு பல் துலக்கிக்கொண்டிருந்த போஸ்டு மேஸ்டர் அருகே வருகின்ற என்னைப் பார்த்ததும் "ஸ்வாமீஜீ அணங்கராசாரீஜீ! ஆயியே ஆயியே, ஆப்கோ பஹோத் டாக் ஆயாஹை. கோவிந்தஸாமீ பேஜா ஹை" என்றான். அப்போது பொழுது நன்றாக விடியவில்லை; அவனோ முன்பின் பரிசயமில்லாதவன். என் திருமணைக்கொண்டும், தபால்களில் கண்ட ப்ளாக்கைக் கொண்டும் இன்னாரென்று அறுதியிட்டு விட்டான். "From. M. R. Govindasami Naidu. 32, Bunder Street, G. T. Madras." என்றிருந்ததைக் கண்டு "கோவிந்தசாமீ பேஜா ஹை" என்று சொல்லி விட்டான். உடன் வந்தவர் கட்கெல்லாம் வெகு வியப்பாயிருந்தது. அன்று முழுவதும் அங்கே தங்கி, வந்தவற்றைத் திருத்தியும் மேலுக்கு எழுதியும் அனுப்பிவிட்டு மேலே சென்றேன்.

இப்படி எத்தனை விஷயங்களெழுதுவேன்! இதைப்பற்றி மட்டும் எழுதப் புகுந்தால் பல நூறு பக்கங்களெழுதினாலும் போதாது. கோவிந்தசாமியின் முயற்சியினால் அச்சிட்டது திவ்யப்பிரபந்தவுரைமட்டுமன்று; மற்றும் முகுந்தமாலை தொடங்கி நக்ஷத்ர மாலையீறாக ஸகலஸ்தோத்ரங்களுக்கும் என்னை உரையெழுதச் செய்தவரும் உடனுக் குடனே அச்சிடுவித்தவரும் அவரே. அக்காலத்தில் வேதலக்ஷணவிசாரப்போர் வலுத்திருந்தது. அது ஸம்பந்தமான நூல்களை அச்சிடுவித்தவரும் அவரே. ஸத்ஸம் ப்ரதாயார்த்த ரத்ன மாலையென்னும் பெயரால் ஸம்ப்ரதாயார்த்த விளக்க நூல்கள் பலவற்றையும் அச்சிடுவித்தவரும் அவரே. இவற்றுக்காக அவர் ஒரு லக்ஷம் ரூபா

செலவு செய்துவிட்டார். அந்த அச்சின் பொலிவும் காகிதத்தின் அழகும் உலகம் போற்ற நின்றது. தேடியெடுக்க நினைத்தாலும் ஒரு அச்சுப்பிழைகூட காணக் கிடைக்காது. இப்புத்தகங்களை அவர்கள் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் ஆயிரக்கணக்கான பிரதிகள் அச்சிடுவித்தபடியால் அப்பதிப்பு நூல்களெல்லாம் இற்றைக்கும் பலவிடங்களில் பலரிடங்களில் சேமம் பெற்றிருக்கக் காணலாம். பிறகு மறுபதிப்புகள்பல நான் செய்வித்துக் கொண்டாலும் முற்பதிப்பின் அழகின் ஏகதேசமும் வாய்க்கவில்லையிவற்றில். இதை உலகமெல்லாம் சொல்லுகிறது.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவரத்னம். M. R கோவிந்தசாமி நாயுடு.

இந்த நாயுடுக்களுக்குப் பிரபல வாழைப்பழ வியாபாரிகளென்று பிரசித்தி. கோவிந்தசாமி வியாபார சம்பந்தமான காரியங்களில் தாம் அதிகமாகத் தலையிடாமல் இரவும் பகலும் திவ்யார்த்த தீபிகை ப்ரூப் பார்ப்பதையே பெரிய காரியமாகக் கொண்டிருந்தார். முடிவாக என்னிடம் வரும் ப்ரூப்களில் பசிபட வேண்டியிராது. அவர்க்குத் தமிழிலக்கியங்களில் நல்ல பயிற்சியுண்டு. அவருடைய ஆயிரக்கணக்கான கடிதங்கள் எனக்குக் கிடைத்தவையுண்டு. அவை ஒவ்வொன்றும் தேனும்பாலும் கன்னலுமமுதுமாகவேயிருக்கும். எனது இரு குமாரத்திகளின் விவாஹத்தையும் அவர்களே முன்னின்று தமது பொறுப்பில் நடத்திவைத்தவர்கள். "யானும் தானுயொழிந்தானே" என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரமே நினைவுக்கு வருகின்றது.

நான் சென்னையிலேயே வந்திருந்து உபந்யாஸங்கள் நடத்த வேணுமென்று அடிக்கடி யெழுதுவர். நேரிலுங் கோருவர். வெகுநாள்வரை அதற்கு இசையாமலேயிருந்தேன். அப்ரதிஹத பகவத்ஸங்கல்பத்தினால் 1931-ஆம் வருடம் ஜூலைமாதத்தில் உடன்பட நேர்ந்தது. வாரந்தோறும் சகோதரர்களிருவரும் கார் கொண்டுவந்து அழைத்துப்போவர்கள். மாதத்தில் நான்கு வாரங்களில் ஏதேனுமொரு வாரத்தை காஞ்சீ மஹோத்ஸவார்த்தமாக விடுமுறையாக்கி மற்ற மூன்று வாரங்களில் சனிக்கிழமை மாலைகளிலும் ஞாயிறு காலைகளிலும் அவிச்சின்னமாக இருபத்தைந்து

வருடங்கள் தங்கசாலைவீதியில் தொண்டமண்டலம் ஸ்கூல் ஹாலில் உபந்யாஸங்கள் நடந்துவர நம் கோவிந்தசாமி ப்ரதர்ஸ் ஏற்பாடு செய்துவைத்திருந்ததை நினைக்குங்கால் ......மேலே என்ன எழுதுவேன். திருவாய்மொழியில் *பொலிக பொலிக பதிகத்தில் *திரியுங் கலியுகம் நீங்கித் தேவர்கள் தாமும் புகுந்து, பெரியகிதயுகம்பற்றிப் பேரின்ப வெள்ளம் பெருக* என்றருளிச்செய்த பாசுரம் ஒவ்வொருவர்க்கும் நினைவுக்கு வரும்படியானவொரு கால விசேஷம் அது. சென்னைப்பட்டணமென்றால் அருவருத்துக்கொண்டிருந்த என்மனத்திற்குப் பட்டணவாஸம் பொருந்தும்படி செய்தவர் கோவிந்தசாமி நாயுடு ப்ரதர்ஸ். இளையவரான கன்னைய நாயுடு நீண்டகாலம் வாழவேணும்.

இவ்விரு சகோதரர்களுக்கும் *நல்லபதத்தால் மனைவாழ்வர்* என்கிற ஆழ்வார் மங்களாசாஸனம் பலித்து புத்ரபௌத்ரஸந்தானம் நலம் மிக்கு விளங்குவது பெரியார்களின் ஆசி. பெரியவருடைய மூத்த குமாரனான சிரஞ்சீவி இராமய்ய நாயுடுவும், இளையவருடைய மூத்த குமாரனான சிரஞ்சீவி சுதர்சன நாயுடுவும் மிக்க மேதாவிகளாய் ஸம்பிரதாய வழிகளில் ஊக்கமுடையவர்களாய் வியாபாரத்திலும் மேன்மைபெற்றவர்களாய் விளங்கிவருவது மெச்சத்தக்கது. ... ... ❋

ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ. ஸ்ரீமதாண்டவன் திருமண்காப்பு.

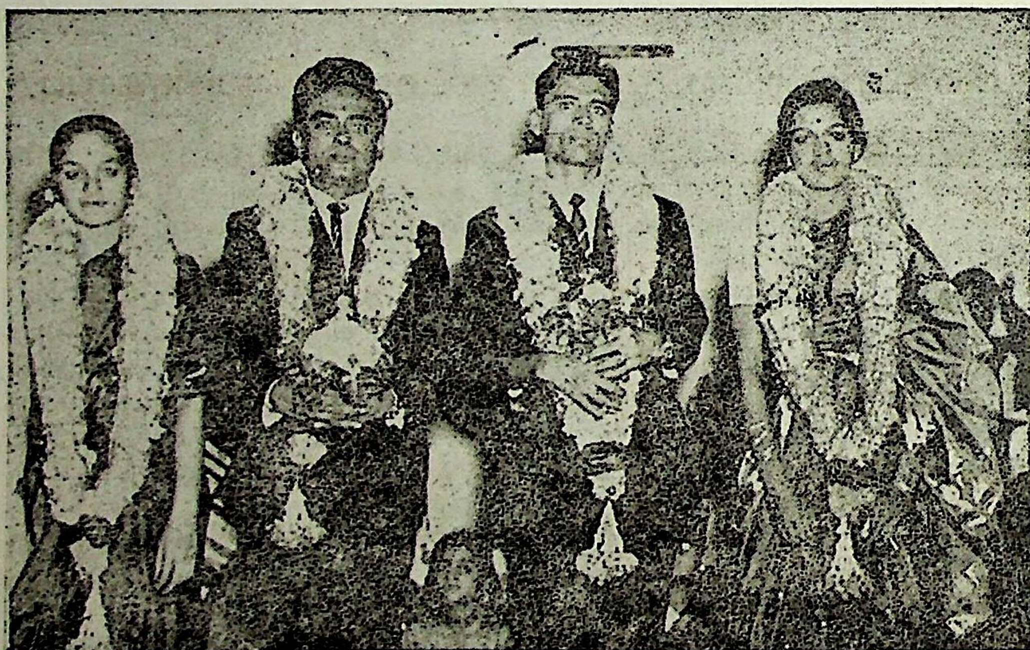
இண்டியன் எக்ஸ்பிரஸ்ஸென்கிற ஆங்கில தினசரிப் பத்திரிகையில் (நேற்று ஜனவரிமீ 29ஆம் தேதியன்று வெளிவந்ததில்) ஆண்டவன் திருவுருவப்படம் பரிஷ்காரமான தென்கலைத் திருமண்காப்புடன் வெளிவந்ததை ஒரு பெரியவர் ஒரு கார்டில் அச்சிட்டு, அதன் பின்புறத்தில்

> "ஸ்ரீமதாண்டவன் திருவுருவப்படம் 29—1—68 தேதியன்று வெளிவந்த இண்டியன் எக்ஸ்ப்ரெஸ் பத்திரிகையில் இவ்விதமாக (தென்கலைத் திருமண்காப்புடன்) பிரசுரமாகி நாடெங்கும் பரவியுள்ளது. ஸ்ரீ நிகமாந்த மகாகுருவின் ஏழாவது நூற்றாண்டு விழாக் கொண்டாட்டத்திற்கு நீடூழி ஞாபகச் சின்னமாக இது எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பத்தாலும் தேசிகனுடைய திருவுள்ளத்தாலும் நிகழ்ந்ததத்தனையேயன்றி வேறொன்றும் சொல்வதற்கில்லை. ஸ்ரீமதாண்டவன் ஸாதிப்பதுமிதுவே."

என்று அச்சிட்டு வெளியிட்டார். இங்ஙனம் அச்சிட்டது நம்முடைய காரியமென்று நினைத்த பலர் அது நம்மிடமிருப்பதாகவெண்ணி அதையனுப்புமாறு எழுதிவருகிறார்கள். இது நம்மிடமில்லை. இதன் ஸமாசாரமென்னவென்றால், சென்ற தைமாதத்தில் திருவிந்தளூரில் நடந்த ஸம்ப்ரோக்ஷண ஸமயத்தில் மேலே குறிப்பிட்ட இண்டியன் எக்ஸ்பிரஸ் வெளிவந்து உலகம் பரவியிருந்தது. அதில் ஆண்டவன் திருமேனி காஷாயத்தினாலோ கௌசேயத்தினாலோ பரிபூர்ணமாக ஆவ்ருதமாய் திருநெற்றிமட்டும் நிஸ்ஸந்தேஹமும் ஸுஸ்பஷ்டமுமான தென்கலைத் திருமண்காப்பினால் ஸமலங்க்ருதமாய் விளங்கிற்று. இதில் ஈச்வரேச்சையொழிய மநுஷ்யக்ருத்யம் சிறிதுமில்லை. ஸ்ரீமதாண்டவன் இவ்வாச்ரமம் புகுந்த பின்பு குன்றுமணி தங்கக் கட்டி நிதர்சனம் பேசித் தென்னாசார்ய தூஷணம் பண்ணி வருவதும், திவ்யதேசங்கள் ஸேவிக்கப்போமிடங்களில் அர்ச்சகர்களை நோக்கி 'நான் ஸேவிக்க வாரகிறபோது வடகலைத் திருமண்சாத்தி ஸேவை பண்ணி வைத்தால் துட்டு காசு தருகிறேன்' என்பதுமாயிருப்பதனாலே அதற்கு எம்பெருமான்கள் சேர்ந்து செய்வித்த கிறி இது—என்று பலர் பேசிக்கொண்டார்கள். அது நமக்கு நேரில் தெரியாது. அன்னவர்களில் சிலர் அதனை அச்சிடுவித்தார்களென்றறிந்தோம். ... ❋

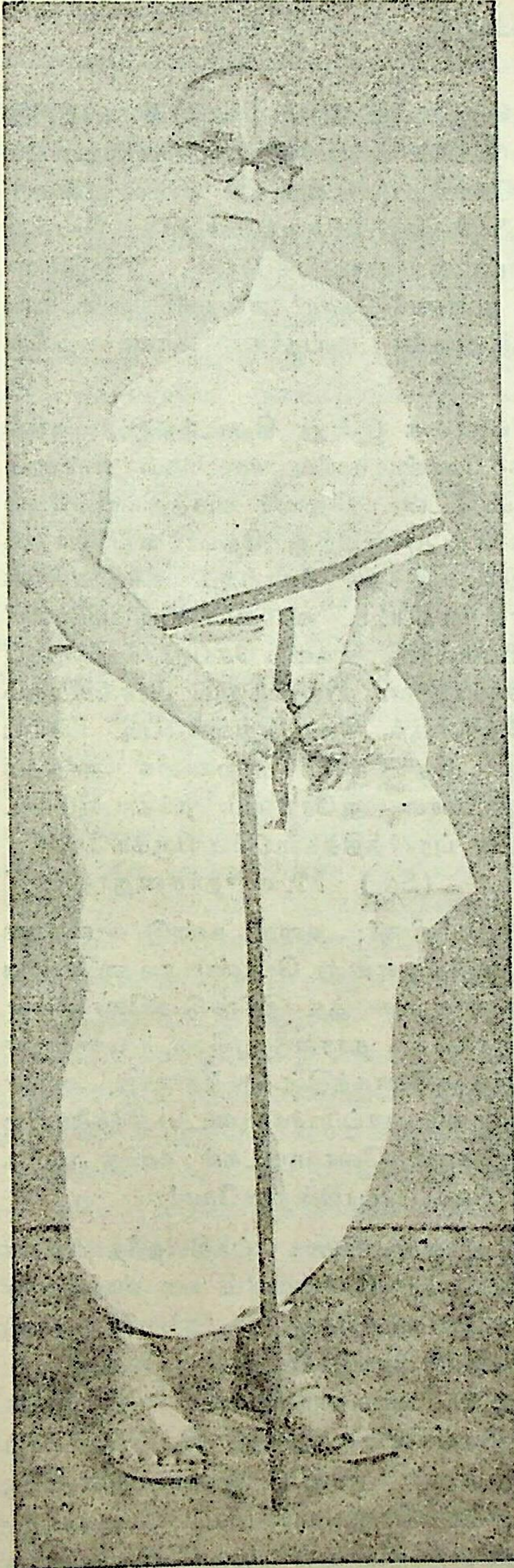
திருவல்லிக்கேணியில் விவாஹ மஹோத்ஸவம்.

திருவல்லிக்கேணியில் வாழும் ஸ்ரீமதுபயவே. C. S. பார்த்தஸாரதி ஐயங்கார், B.A.,B.L., ஸ்வாமியும், புதுடில்லியில் வாழும் ஸ்ரீஉவே. A. K. ராமாநுஜாசாரியரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸமூஹத்தில் ப்ரஸித்தர்கள். ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி ஐயங்கார் ஸ்வாமி பல ஸம்வத்ஸரங்கள் புதுடில்லியில் உயர்ந்த பதவியில் வாழ்ந்து விச்ராந்தி பெற்றுத் திருவல்லிக்கேணியில் வந்து சேர்ந்து ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதிஸ்வாமி தேவஸ்தானத்தில் அனேக ஸம்வத்ஸரங்கள் தர்மகர்த்ரு பதவியை வஹித்துச் சிறந்த கைங்கரியங்கள் நிர்வஹித்தவர். ஸ்ரீ A. K. ராமாநுஜாசாரியர் பல வருஷங்களாய் புதுடில்லியில் உயர்ந்த பதவியில் வாழ்வதோடு ஸம்பிரதாயத் தொண்டுகள் செய்வதிலும் ஊக்கத்தோடு முன்னணியில் நிற்பவர். இவ்விருவருடைய திருக்குமாரர்களுக்கும் 3—6—68-ல் திருவல்லிக்கேணியில் வெகு சிறப்பாகத் திருமணம் நடந்தேறிய காட்சி இது. மஹான்களின் மங்களாசாஸனத்திற்குரியது.

PREMA and GOPALAN — A. K NARASIMHAN, B.A., A.I.C.W.A. and VATSALA

The marriages of A. K, Narasimhan (son of Sri A. Ramanujachari of the Department of Company Affairs, N. Delhi) with Vatsala (daughter of Sri P. T. Venugopal of A. G.'s office, Hyderabad) and of C. P, Gopalan (son of C. S. Parthasarathy Iyengar, former Trustee of Sri Parthasarathy Temple, Triplicane) with Prema (daughter of Sri P. T. Venugopal) were celebrated on 3rd June 1968 at Madras.

ஸ்ரீஉவே. M. ஸுதர்சனமையங்கார், மைலாப்பூர்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகில் ஆஸ்திகவுலகில் தார்மிகவுலகில் ஸ்ரீமான் மாடபூஷி. ஸுதர்சன மையங்கார் ஸ்வாமியை யறியாதாருண்டோ? ஏற்றக்குறைவின்றி முப்பத்தெட்டு வருஷகால மாக நான் கொண்டாடநின்ற பெரியார் இவர். ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானை யழைக்கும் போது பல விளிகள் இடுவது காண்கிறோம். "சிந்தை தன்னுள் நீங்காதிருந்த திருவே" என்றும் "என்சிந்தனைக்கினியாய்!" என்று முள்ள இரண்டு விளிகள் என்னுடைய சிந்தனை யில் எஞ்ஞான்றும் நிற்பவை. பெரியார்களின் சிந்தனை அப்படியிருப்பதுபோல, லௌகிகர் களான நம்போல்வாருடைய சிந்தனை எம்பெருமானோடு மட்டும் நிற்பதல்லாமல் உலக வாழ்க்கைக்கிணங்கச் சிலபல `வ்யக்திகளையும் ஸ்பர்சித்திருக்குமே. அப்படிப்பட்ட வ்யக்தி களில் ஸ்ரீ ஸுதர்சனமையங்காரை முற்படக் குறிப்பிடுவேன். இப்போது இக்கட்டுரைக்கு என்ன ப்ரஸக்தியென்று கேள்வி வரும். கேண்மின். விரிவாகவே தெரிவிக்கிறேன்.

சென்ற மாதத்து ஸ்ரீ ராமாநுஜனில் (234ல்) ஒரு பக்கத்தில் "ப்லவங்க மீனவிசாக கோஷ்டிகள்" என்ற மகுடத்தின்கீழ்ச் சில கோஷ்டிப் படங்கள் வெளியிடப்பட்டன வல்லவா? அதில் அடியேன் தடியையூன்றிக் கொண்டு வளைந்து நிற்கும் நிலைமை காணப் படுகிறது. இந்த ஸன்னிவேசத்தைத் தென் னாட்டினர் பலரும் [பலருமென்ன? அனைவரும்] கண்டவர்களே. மிகவும் ஆப்தர்களான சிலர் "உருவப்படத்தில் மிகவும் வ்ருத்தாப்யம் காண்கிறது" என்றெழுதினார்கள். மற்றுஞ் சிலர் "திருமேனியில் தளர்ச்சி காண்கிறது" என்றெழுதினார்கள். எல்லாருடைய கடிதங் களுக்கும் முன்னே நம் ஸுதர்சனமையங்காரு டைய விரிவான கடிதம் கிடைத்தது. அதை

வாசிக்கும்போது பரவசமாய்க் கண்ணீர் பெருகியது. அப்போது எதிரில் நாலைந்து ஆப்தர்கள் இருந்தார்கள். கிடைத்த தபாலைக்கண்டு நான் கண்ணீர் பெருக்கினபடியாலே ஏதோ துக்கஸமாசாரம் வந்து அதற்காக நான் சோகிப்பதாக நினைத்து 'என்ன என்ன?' என்று பதறி வினவினார்கள். விபரீதமொன்றுமில்லையென்று சிரித்துக்கொண்டே சொல்லி விட்டு, கடிதத்தை அவர்களுக்கு வாசித்துக்காட்டத் தொடங்கினேன் *உள்ளெலா முருகிக் குரல்தழுத்தொழிந்தேன் உடம்பெலாம் கண்ணநீர்சோர* என்னும் நிலைமையை யடைந்தேன். அக்கடிதத்திலுள்ள சில வாக்கியங்களை ஆப்தர்கள் காண இங்கு உதாஹரிக்கிறேன்;—

"தேவரீரது ஜூன்மாத ஸ்ரீ ராமாநுஜன் பத்ரிகை இன்று கிடைத்தது. அதில் எட்டாம் பக்கத்தில் ப்லவங்க மீனவிசாக கோஷ்டிகளின் காட்சிகள் என்னும் தலைப்பின் கீழுள்ள போட்டோக்களைக் கண்டேன். தேவரீர் கைத்தடியின்மேல் இரு கைகளையும் ஊன்றி சற்று முன்வளைந்தவாறு காண்கிறது. தேவரீர் எப்போதும் நிமிர்ந்தவாறே யிருப்பதுகண்ட அடியேனுக்கு இந்தத் தோற்றம் சிந்தனைக்குக் காரணமாயிற்று. ஏதேனும் தாற்காலிகமாக ஏற்பட்ட வாய்வுப் பிடிப்பினாலா? அல்லது விருத்தாப்யத்தினாலா என்பது தெரியவில்லை. கிருபை செய்து தெரிவிக்கப் ப்ரார்த்திக்கிறேன். ஸத்விஷயங்களை அனவரதமும் பிரசுரித்தும் பிரசங்கித்தும் வரும் தேவரீரது தொண்டு நீடூழி சேதனர்களுக்குக் கிடைத்துவரும்படி செய்ய வேண்டியது பேரருளாளனுடைய கடமை. தேவரீருக்கு தாற்காலிக அசக்தம் இருந்தபோதிலும் அதனைப் போக்கித் திடமான ஆரோக்யம் தந்தருளும்படி பெருந்தேவி நாயிகாஸமேத ஸ்ரீ தேவாதிராஜனை ப்ரார்த்தித்தபடியே யிருக்கிறேன்.

(Sd.) M. ஸுதர்சனதாஸன்."

பவபூதி மஹாகவி உத்தரராமசரித நாடகமியற்றினார்; அதைக் கண்டு காளிதாஸ மஹாகவியும் "உத்தரே ராமசரிதே பவபூதிர் விசிஷ்யதே" என்று கொண்டாடினாரென்று ப்ரஸித்தி. அதில் சக்ரவர்த்தி திருமகன் சொல்லுவதாக அமைத்த இரண்டு சுலோகங்கள் கேளீர். (1) *ஜீவத்ஸு தாதபாதேஷு நூதநே தாரஸங்க்ரஹே, மாத்ருபிச் சிந்த்யமாநாநாம் தே ஹி நோ திவஸா கதா:.* இந்த சுலோகத்தின் கருத்தாவது, அப்பா பிழைத்திருக்கிற காலம்; ஸீதா விவாஹமான புதியகாலம்; தாய்மார்களுடைய சிந்தனையில் வளர்ந்த காலம். அப்பப்ப! அப்படிப்பட்ட நாட்களல்லவோ நாட்கள்; அந்த நாட்களெல்லாம் கடந்துபோயினவே! அந்நாட்கள் திரும்பிவரப் போகின்றனவோ!

(2) *ஸ்மரஸி ஸுதநு! தஸ்மிந் பர்வதே லக்ஷ்மணேந ப்ரதிவிஹிதஸபர்யா ஸுஸ்தயோஸ் தாந்யஹாநி, ஸ்மரஸி ஸரஸநீராம் தத்ர கோதாவரீம் வா ஸ்மரஸி ச ததுபாந்தேஷு ஆவயோர் வர்த்தநாநி?* இந்த சுலோகம் பெருமாள் (கர்ப்பிணியான) பிராட்டியை நோக்கிச் சொல்லுவது. ஸீதே! ப்ரஸ்ரவணகிரியில் தம்பி லக்ஷ்மணன் உபசாரங்கள் பண்ணப் பாங்குடனிருந்த அந்நாட்கள் நினைவுக்கு வருகிறதா? கோதாவரியின் நீர்வாய்ப்பு நினைவுக்கு வருகிறதா? அந்த நதீப்ராந்தங்களில் நாமிருந்த இருப்பெல்லாம் நினைவுக்கு வருகிறதா? என்று கேட்பதன் கருத்து என்ன? 'ஆமாம், ஆமாம், நினைவுக்கு வருகிறது' என்று பிராட்டி விடை கூறவேணுமென்றெண்ணிக் கேட்கிறபடியன்று; *வைதேஹி ரமஸே கச்சித் சித்ரகூடே மயாஸஹ* என்றாற்போலே இதுவொரு ஆனந்த

பரீவாஹமான வார்த்தைப்பாடு. அனுபவத்தின் இனிமைகளை நினைக்கும்போது *ஊற்றின் கண் நுண்மணல்போல் உருகாநிற்பர் நீராயே* என்றாப்போலே உருகாமலிருக்க முடியாதன்றோ. அந்த உருக்கமே கேள்வியாகப் பரிணமிக்கிறபடி.

நமது ஸுதர்சனமையங்கார் தமது பொன்னான கடிதத்தில் எழுதியிருந்த மேலே உதாஹரித்த வார்த்தைகளுக்காகவே எனக்குக் கண்ணீர் பெருகியதன்று. அந்தக் கடிதத்திலிருந்து பழைய அநுபவங்கள் பலபலவும் நினைவுக்குவந்து தாங்கமுடியாத நிலைமை ஏற்பட்டது. பதினைந்து வருடங்களுக்குமுன் நான் வெளியிட்டிருந்த தன்சரிதையான என் சரிதையில் இவர்களைப்பற்றி வெளியிட்டிருக்கின்ற சில வரிகளை இங்கு உதாஹரிக்கின்றேன்.

"சென்னையில் M. D. ப்ரதர்ஸ் என்று ப்ரஸித்தி பெற்ற ஸஹோதரர் நால்வர் மஹா ரஸிகர்கள். இவர்கள் முறையே துரைஸாமி ஐயங்கார், சக்ரவர்த்தி ஐயங்கார், சேஷாத்ரி ஐயங்கார், ஸுதர்சநமையங்கார் என்பவர்கள். சென்னையில் அடியேனுடைய உபந்யாஸம் ஆரம்பித்த காலத்தில் இவர்கள் நால்வரும் ஏக குடும்பமாக வாழ்ந்தவர்களாதலால் நால்வரும் ஸகுடும்பமாக உபந்யாஸங்களுக்குத் தவறாது வருவதும், தத்தம் ஸ்நேஹிதர்கள் பலரையும் அந்வயிக்கச் செய்வதுமாயிருந்து அந்த உபன்யாஸ ஸபையை மிகவும் அபிவிருத்திக்குக் கொண்டுவந்தார்கள். இவர்களில் தலைவரான துரைஸாமி ஐயங்காரென்பவர் இரண்டு மூன்று வருஷ காலத்தில் ஆசாரியன் திருவடியடைந்துவிட்டார். பிறகு மற்ற மூவரும் பதினைந்து வருஷ காலம் ஜகமத்யத்தில் குறைவின்றி வாழ்ந்துவந்தபடியால் இவர்களுக்குள் விபாகம் ஏற்படுகிற வரையில் அந்த ஸபையை விசேஷமாக அபிமானித்து ஆதரித்து வந்தார்கள். ஸர்வகநிஷ்டரான ஸ்ரீ ஸுதர்சனம் அய்யங்கார் ஸ்வாமி மஹாமேதாவியும் பரம ரஸிகருமாகையாலே இற்றைக்கும் ஸபையில் அபிமானத்தை விடாமல் பாதுகாத்து வருபவர். அடியேன் உபந்யாஸார்த்தமாகச் சென்னைக்குச் சென்று சில மாதங்கள் வரையில் விடுதி விடுதியாகச் சில உபந்யாஸங்கள் நடத்தப்பட்டு வந்தன. பிறகு, ஸ்ரீ ராமாயணம் போன்ற பெரிய க்ரந்தமொன்று தொடங்க வேணுமென்று ஸபையார் கோரியிருந்த காலத்தில் இந்த உபந்யாஸ நிர்ப்பந்தத்தில் நின்றும் விலகிக்கொள்ள வேணுமென்கிற எண்ணமுண்டாயிற் றடியேனுக்கு. ஏனென்றால், இளமை தொடங்கியே அடியேன் பேரருளாளனுடைய அநுபவத்தில் பழுத்தவனாகையாலே, சென்னை நகரப் போக்குவரத்து அதற்கு மிகவும் இடையூறாயிருப்பதையும் அநேக மஹோத்ஸவங்களை யிழக்க நேருவதையும் நோக்கி இந்த நிர்ப்பந்தத்திலிருந்து விலகிக்கொள்ள விருப்பமுண்டாயிற்று. அந்த ஸமயத்தில் சில மஹான்கள் முன்னின்று "இந்த உபந்யாஸக்ரமங்கள் நீண்டகாலம் நடந்து வரவேண்டும்; முதலிலே இங்கு எழுந்தருளாமலேயிருந்தால் இப்போது எங்கள் கோரிக்கைக்கு ப்ரஸக்தியேயிராது; சில மாதங்கள் ருசிகாட்டியான பிறகு இனி இடையில் விலகிக்கொள்வது தகவே தகாது" என்று வற்புறுத்தி உபந்யாஸங்கள் தொடர்ந்து நடந்துவரச் செய்தார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களில் மேலே குறித்த ஸ்ரீ ஸுதர்சனமையங்கார் முன்னணியில் நின்றவர். ஸ்ரீகாஞ்சியில் நம்பிள்ளை ஸன்னிதி ப்ரதிஷ்டாபனம் முதலான அபூர்வ விலக்ஷண க்ருத்ய விசேஷங்கள் நடைபெற வேண்டிய பகவத் ஸங்கல்பமிருந்தபடியாலே அடியேனும் அதற்கு உடன்படலாயிற்று"* (என்பது, தன் சரிதையிலெழுதியது.)

நண்பர்களே! இக்கட்டுரை 1955ல் எழுதினதாகையாலே பதின்மூன்று ஆண்டுகள் கடந்திருக்கின்றன. அப்போது நம்முடைய உபந்யாஸ ஸ்தலமும் மாற்ற நேர்ந்தது. உபந்யாஸ ஸபையும் மாறிற்று. அந்த விரிவுகள் இங்கே அப்ரஸக்தம். நம் சுதர்சனமையங்கார் இடையில் நோய்வாய்ப்பட்டு பிரபல சிகித்ஸைகளினால் நோய்தீர்ந்து இந் நிலவுலகத்துக்குத் திலகபூதராயிருந்துகொண்டு, ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ராஹ்மணதனிகர்கள் செய்ததாக இதுவரையில் நாம் கேட்டிராத பலபல தரும காரியங்களைச் செய்து வருவது மட்டுமல்லாமல் அவை சாச்வதமாக நடந்துவரும்படியான Trustம் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். இப்போது கிடைத்த ஸுதர்சனமையங்கார் கடிதத்திற்கு ஸாமான்யமாக நன்றி பாராட்டி பதிலெழுத வேண்டியிருந்தபடியால் ஏதோ ஸ்வல்பம் எழுதினேன். அதற்கு அவர் அன்புவெள்ளம் ததும்ப மிகநீண்ட பதில் கடிதமெழுதுகையில்,

> "அடியேன் அடியேனுடைய ப்ராதாக்களுடன் சேர்ந்து பதினான்குகட்கு மேலாகத் தொடர்ந்தாற்போல் தொண்டைமண்டலம் ஸ்கூல் ஹாலில் தேவரீருடைய அமுதமன்ன திருவாக்கிலிருந்து திருப்பாவை, ஸ்ரீராமாயணம், பகவத்கீதை பகவத் விஷயம் ஸ்ரீ பாகவதம் ச்ரவணித்தது இற்றைக்கும் அடியேனது செவிகளில் ரீங்காரம் செய்துகொண்டுள்ளதென்பதைப் பெருமையுடன் விண்ணப்பித்துக் கொள்ளுகிறேன்."

என்றெழுதியுள்ள அமுதமென் மொழிகள் என்னைப் படுத்தும்பாடு எழுதத் தரமன்று. "தே ஹி நோ திவஸா கதா:" என்று கீழேயுதாஹரித்த பவபூதி மஹா கவியின் சுலோகம் ஸம்ஸார வாழ்க்கையினர்க்குப் பெரும்பாலும் நினைவுக்கு வரக்கூடியதே. இந்த சுலோகம் தெரியாதவர்களும் இதன் பொருள் கொண்ட வார்த்தையைச் சந்தர்ப்ப விசேஷங்களில் சொல்லாதிருப்பதில்லை. ஆக இது ஸர்வஸாதாரண வார்த்தையேயெனினும் என்வரையில் அஸாதாரணமென்றே நினைக்கலாயிருக்கும்.

மேலேயுதாஹரித்த ஸுதர்சனமையங்கார் வார்த்தைகளில் "தொடர்ந்தாற்போல்" என்றொரு வாசகமுள்ளதே. அதன் பொருளை நான் விவரிக்க வேண்டாமா? "ஒரு நாள் ஆப்ஸண்டு இல்லாமலும் லேட் இல்லாமலும்" என்பது அதன் பொருள். சில வருஷங்களில் ப்ரதர்ஸ் நால்வரும், பல வருஷங்களில் மூவருமாய்க் கொண்டு கோஷ்டியில் அந்வயிக்குமழகும் வீற்றிருக்கும் வீறும், அர்த்தங்களை ரஸிக்கும் பண்பும் நினைக்கப் புகின் என்ன சொல்லுவது? தே ஹி நோ திவஸா கதா: என்பது தவிர வேறென்ன சொல்லுவது?

சென்னையில் இவர்கள் ஸாமான்ய மனிதர்களல்லர்; மிகப் பெரியோர். எத்தனை ஜோலிகளிருக்குமிவர்களுக்கு! நிவ்ருத்தாங்யஸமாரம்பா: என்னும்படியிருந்த அதிசயம் அதிசயங்களுக்குள் மேலானது. ஒரு நாள் உபந்யாஸத்தில் "யத்ர நாந்யத் பச்யதி நாந்யத் ச்ருணோதி நாந்யத் விஜாநாதி, ஸ பூமா" என்கிற உபநிஷத்வாக்யத்தையெடுத்து விவரிக்கிறேன்; அப்போது *ஆஹ்லாதசீதநேத்ராம்பு: புலகீக்ருதகாத்ரவான்* என்னும் படியாயிருந்த ஸுதர்சனமையங்கார் "அப்படிப்பட்ட பூமா இந்தவுபந்யாஸந்தான்" என்கிறார்; அன்று அதற்குமேல் என்னால் ஒன்றும் பேசமுடியவில்லை; ஏதோ சில வார்த்தைகளைப் பேசி முடித்துக்கொண்டேன். அவரும் 'இன்று அடியேனுடைய

அதிகப்ரசங்கமே உபந்யாஸத்தடையானுப் போலிருக்கிறதே' என்று சொல்லிக்கொண்டே யெழுந்தார்.

இங்ஙனே நினைவுக்கு வருவன ஒன்றிரண்டல்ல; பத்தெட்டுமல்ல *ஸங்க்யாதும் நைவ சக்யந்தே* என்னுமித்தனை. இதெல்லாம் ஸ்வப்ரதிஷ்டைக்கும் ஸ்வப்ரசம்ஸைக்குமாக எழுதுவது என்று சிலரோ பலரோ நினைத்தாலும் நினைக்க. அவரவர்கள் தம்தம் ஸங்கடத்தையோ ஸந்தோஷத்தையோ ப்ராப்த ஸமயங்களில் வெளியிட்டுக் கொள்ள உரிமை பெற்றிருக்கவில்லையா? உலக வாழ்க்கையில் எம்பெருமான் ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஸுக துக்கங்களை மாறிமாறி விளைப்பது ஸஹஜம். திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் *ஒருநாயகப் பதிகத்தில் நிலவுலகமாளும் பிரபுக்களைப்பற்றி *வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தே நிற்பரென்பதில்லை* என்றருளிச் செய்தது ஆப்ரஹ்மகீடம் பொதுவானதே. உத்தரராம சரிதத்தில் "து:க்கஸம்வேதநாயைவ ராமே சைதந்ய மாஹிதம்" என்று பெருமாள் தம் திருவாக்காலே சொல்லிக்கொண்டதாக மஹாகவி வாக்விந்யாஸம் செய்திருக்கிறார். நம்போல்வார்க்கு நேரும் துக்க ஸம்பவங்களைப்பற்றிக் கேட்கவேணுமோ? ஆனாலும் என்வரையில் நம் ஸுதர்சனமையங்கார்போல்வாரான அக்ருத்ரிமப்ரேமயுக்தர்களும் ரஸிகர்களுமான ஆப்தர்களை நினைக்கும்போதே எந்த துக்கங்களும் மறைந்து உள்ளமுள்குளிரும்வகை நெஞ்சால் நினைப்பரிதே.

பல சொல்லி யென்? அந்த உபந்யாஸஸபையில் ஸுதர்சனமையங்கார் அந்வயித்திருந்திலரென்றால் அந்த ஸபை சில மாதங்கள்கூட நடந்திராது. எனக்கும், சொல்லுவதற்கு விஷயங்கள் ஸ்புரித்திராதென்பது நாபியிலிருந்து சொல்லும் வார்த்தை. அந்த ஸபைக்கு M. D. Bros. Sabha என்றே ப்ரஸித்தி ஏற்பட்டு விட்டது. முடிவாக ஒன்று சொல்லி நிற்கிறேன். வேதாந்ததேசிகன் ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தில் "நிரவதிகுணக்ராமே ராமே" என்று தொடங்கும் சுலோகத்தை "பரிமிதகுணே ஸ்பஷ்டாவத்யே முதா கிமுதாஸதே?" என்று தலைக்கட்டுகிறார். இதன் கருத்து—நிரவதிக கல்யாண குணகண நிதியான சக்ரவர்த்தி திருமகனிடத்திலேயே இன்றைக்கும் நாளைக்கும் உலகம் குற்றங்குறைகளைக் கூறுநிற்க, மிகவும் பரிமிதமான குணங்கொண்டு தோஷபூயிஷ்டர்களாயிருக்கும் நம்போல்வாரிடத்தில் உலகம் வாளாவிருக்குமோ? என்பதாம். உண்மையில் குற்றங்குறைகள் பல கொண்ட அடியேனைப்பற்றி இந்த ப்ரதர்ஸ் நால்வரிடத்தும் மதிபேதமுண்டாக்குகைக்காக அவரவர்கள் எடுத்துரைத்த குற்றங்குறைகள் ஒருகாலிருகாலன்று. இதற்காகச் சிபார்சுகள் கொண்டாரும் பலருளர். *கிரயோ வர்ஷதாராபிர் ஹந்யமாநா ந விவ்யது:* என்றிருந்த இவர்களின் தன்மை மற்றையோர்க்கு அனுகரிக்கவும் முடியாதது.

"அம்மாள் கோஷ்டியில் ஸுதர்சனபட்டர் விளங்கியதுபோல் அண்ணா கோஷ்டியில் ஸுதர்சனமையங்கார் விளங்குகின்றார்" என்று அக்காலத்தில் ஏககண்டமாகச் சொன்னவர்கள் ஆயிரவர்.

5

பிறந்தால் வாழைபோலப் பிறக்கவேணும்.

ஒரு ஸ்வாமி அடிக்கடி சொல்லுவர் "பிறந்தால் வாழைபோலப் பிறக்கவேணும்" என்று. இதன் கருத்தை ஒரு ஸமயம் அவரையே கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளலாயிற்று. உலகில் ஒவ்வொரு மரத்திலும் பலபல வுறுப்புக்கள் உள்ளன. அவற்றில் எல்லாமும் நமக்கு உபயோகப்படுவனவென்று சொல்ல முடியாது. உபயோகப்படாதவுறுப்புக்களும் பல காண்போம். வாழைமரத்தின் உறுப்புக்களை ஊன்றிப் பார்க்கையில் வாழைக்காய் வாழைப்பழம் வாழைப்பிஞ்சு வாழைப்பூ வாழையிலை வாழைப்பட்டை வாழைத்தண்டு வாழைக்கிழங்கு வாழைக்குருத்து......என்று எந்த வுறுப்பைப் பார்த்தாலும் இவற்றில் உபயோகப்படாததென்று கழிக்கக்கூடியது ஏதேனுமுண்டாவென்று விமர்சித்தால் அப்படிப்பட்டது ஒன்றுகூடத் தேறவில்லை. ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு நாளும் தேடக்கூடிய வஸ்துக்களே இவை. இவையெல்லாம் சேர்ந்து கலியாணப் பந்தலுக்கு உபயோகப்படுவது மிக விசேஷம். கடைசியாக வாழைநார்கூட கழிக்கப்படுவதில்லை. "பூவோடு நாரும் மணம்பெற்றது" என்னும்படியாக அதுவுமன்றோ மணம்பெறுகின்றது: இவையெல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, தானே பரிவாரங்களைப்படைத்துக்கொண்டு ஸபரிவாரமாகக் காட்சி தருவது மிக விசேஷம். இவ்வுறுப்புக்களில் ஏகதேசமும் தனித்தனி விரும்பப்படுவதும் விற்கப்படுவதும் காண்கிறோம். இவ்விசேஷங்களை ஒருவர் எடுத்துக் காட்டினபின்பே நன்கு உணரப்பெறுகிறோம். "பிறந்தால் வாழைபோலப் பிறக்க வேணும்" என்ற மஹானுடைய உக்திசாதுர்யம் மிக ரஸிக்கத்தக்கதாயிற்று. நம்முடைய கரணக்ராமங்களெல்லாம் இங்ஙனே பரோபயோகியாகவேணுமே, எப்படியாகும்? ஆகவேணுமென்கிற மனோரதமாவது இருந்தால் போதும். ... ... ❁

ஸ்ரீ ஸுதர்சந சதகம்

ஸ்ரக்தரா விருத்தத்தில் நூறு சுலோகங்கள் கொண்ட ஸுதர்சநசதக ஸ்துதியைக் கேள்விப்படாதாரில்லை. காம்யார்த்திகள் பலர் இதனைப் பாராயணம் செய்வது எங்குமுண்டு. இதில் ஒவ்வொரு சுலோகத்திலும் "வ:, யுஷ்மாகம், பவதாம்" என்று முன்னிலையாக வருவதால் ஸ்வார்த்தமாகவன்றிக்கே பரார்த்தமாகவே இதனைப் பாராயணம் செய்யவேணுமென்பது தெரியவருகின்றது. இதனை யருளிச்செய்தவர் ஸ்ரீகூரநாராயண ஜீயர் என்பவர். அவர் கூரத்தாழ்வானுடைய திருவடிகளில் ஆச்ரயித்திருந்தவர். கோயிலில் ஸ்ரீரங்க நாராயணஜீயருடைய ஆஸ்தானத்தையும் அலங்கரித்திருந்தவர் என்பது கோயிலொழுகினால் தெரியவருகின்றது. இவர் ப்ரசண்ட பண்டிதோத்தமர் என்பது தவிர, மஹாகவிகளில் நிகரற்றவர். கவிதையில் கூரத்தாழ்வான் பட்டர் முதலானுரையும் அதிசயித்தவரென்றால் மிகையாகாது. இவ்வளவு சப்தகாம்பீர்யமும் அர்த்தபுஷ்டியுமுள்ள கவிதை வேறில்லையென்று சபதமிட்டுரைக்கலாம்.

இந்த ஸ்துதிநூலை இவ்வாசிரியர் இயற்றுவதன் காரணம் இதற்குத் தனியனாக அமைந்துள்ள சுலோகத்தினால் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியவருகின்றது. *ரங்கேச விஜ்ஞப்தி

கராமயஸ்ய சகார சக்ரேசநுதிம் நிவ்ருத்தயே, ஸமாச்ரயேஹம் வரபூரணீம் யஸ் தம் கூரநாராயண நாமகம் முநிம்.* என்பது தனியனுக அநுஸந்திக்கப்படும் சுலோகம். திருவரங்கப் பெருமாளரையருடைய நோய் தீருவதற்காக இந்த ஸ்துதி நூல் இயற்றப் பட்டதாக இந்த சுலோகத்தினுல் தெரிவிக்கப்படுகிறது. இவ்வாசிரியர் கூரத்தாழ்வா னுடைய திருவடிநிழலில் வாழ்ந்தகாலத்தில் இவர் மந்த்ரசாஸ்த்ரங்களில் விசேஷப் பற்றுடையவராயிருந்தாராம். ஒருநாள் ஆழ்வான் இவரை நோக்கி "ப்ரபந்ந ஸந்தானஸ் தர்களான நமக்கு திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரமொழிய வேறு புகலில்லை காணும்" என்றருளிச்செய்ய 'ஸமயத்தில் இவையும் பயன்படும்' என்று சொல்லிவைத்தாராம்.

ஒரு ஸமயம் திருவரங்கப்பெருமாளரையர் மஹத்தானவொரு வியாதியினுல் அபிபூதராய் பகவத்கைங்கர்யத்திற்கு அநர்ஹராய் மிகவும் சிரமப்பட்டிருக்க, அப்போது ஆழ்வான் இவரை நோக்கி 'இவையும் ஸமயத்தில் பயன்படுமென்று சொல்லியிருந்தீரே, இப்போது பயன்பெறுவிக்கலாகுமோ?' என்றருளிச்செய்ய, அப்போது இந்த கூர நாராயண ஸ்வாமி இந்த ஸுதர்சநசதகத்தைப்பணித்து அங்கு ஸ்ரீஸுதர்சனுழ்வான் ஸன்னிதியில் யோக்ய புருஷர்களைக்கொண்டு பாராயணம் செய்விக்க, அரையர் விரைவிலேயே நோய் தீர்ந்து பண்டுபோல் கைங்கரியத்தில் அந்வயிக்க, ஆழ்வான் போரவுகந்தருளினுர் என்று இவ்வளவும் கோயிலொழுகினுல் தெரிய வருவதாம்.

இதில் ஒவ்வொரு சுலோகத்திலும் ஒவ்வொரு பலன் கூறப்படுவது மிக விலக்ஷணமாயிருக்கும். ஒரு சுலோகத்தில் *ஹந்து தந்த்ராலுதாம் வ:* என்கிருர். உங்களுடைய சோம்பல் தொலையக் கடவதென்றபடி. சோம்பல் தொலைவதற்கும் ஒரு வரப்ரஸாதம் வேண்டும்போலும். இன்னெரு சுலோகத்தில் "வித்தகோடீ கோடீரச்சத்ரபீட கடக கரி கடா சாமரஸ்ரக்விணீம் விபுதாவிஸ்த்ருதிம் வ: விதரது" என்கிருர். இது, பெரிய திருமொழியில் "கண்டார் வணங்கக் களியானை மீதே கடல் சூழுலகுக்கொரு காவலராய், விண்டோய் நெடுவெண்குடை நீழலின்கீழ் விரிநீ நல காண்டு" என்ற பலச்ருதியை அடியொற்றியது. மற்றெரு சுலோகத்தில் "ஸங்க்யாவத் ஸங்கசித்த ச்ரவணஹர குணஸ்யந்தி ஸந்தர்ப்ப கர்ப்பாம் மதிம் வ: தத்தாம்" என்கிருர். ஆசிரியர் தம்முடைய வாக்குப்போன்ற வாக்கு பிறர்க்கும் ஸித்திக்க வேணுமென்று ஆசாஸிக்கிருர்.

இப்படி ஸகல பலன்களையும் அளிக்க வல்லதாக அமைக்கப்பட்ட இத்தச் சிறந்த ஸ்துதிநூல் அப்ரதிம வாங்மயமாக அமைந்துள்ளது. இதற்குப் பல வருடங் களுக்குமுன்பு அடியேன் மணிப்ரவாள வியாக்கியானமெழுதப் பல பெரியோர்களால் நியமிக்கப்பட்டேன். உண்மையில் வெகு சிரமப்பட்டுத்தானெழுதினேன். ஒரு நாளைக்கு இரண்டொரு சுலோகங்களின் வியாக்கியானமேயெழுத முடிந்தது. கீழே ப்ரஸ்தாவித்த கோவிந்தசாமி நாயுடுவின் பதிப்பில் இதுவும் சேர்ந்தது. இது அச்சாகி வெளிவந்தபோது அஸ்மதாசார்யரான ஸ்ரீ ஜகத்குரு காதி ஸ்வாமி எழுந்தருளியிருந்தார். கடாக்ஷித்தருளி "பஞ்சஸ்தவ ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவாதிகளுக்கு நீ வியாக்கியானமெழுதினது பெரிதன்று; இதற்கு வியாக்கியானமெழுதினது மிக வியக்கத்தக்கது" என்றருளிச்செய்தார். உடனே அடியேன் விண்ணப்பம் செய்தேன்—"ஸத்யம் சபே; இது அடியேனுல் எழுத முடியாதது; உண்மையில் அடியேனெழுதியதுமன்று: ஸ்வாமியின் திருவெழுத்தே"

என்று. இவ்விஷயத்தை அந்த வியாக்கியான முடிவில் இரண்டு சுலோகங்களாக அமைத்திருக்கின்றேன்.

இந்த வியாக்கியானம் மூன்று பதிப்பாகியும் நாலைந்து வருஷமாகப் புஸ்தகம் துர்லபமாயிற்று. நான்காவது பதிப்பாக இப்போது புநர்முத்ரணம் நடைபெற்று வருகின்றது. தேவநாகரியும் தமிழும் கலந்து நடைபெறுங் காரியமாதலால் அச்சுக் கூடத்தில் அச்சுத் தாமதம் ஏற்படுகிறது. அபேக்ஷகர்கள் பலர்க்கு நாம் பதில் எழுத முடியாமலிருக்கிறது. இரண்டொரு மாதமாய்ச் சிறிது வேகமாக முத்ரணம் நடந்து வருவதால் ஐப்பசி மாதத்திற்குள் புத்தகம் ஸித்தமாகுமென்று விஜ்ஞாபித்து நிற்கிறேன்.

கடியாரம்போல் நாமிருக்க இயலுமா?

பண்டைக்காலத்தில் இல்லாத பலபல இயந்திரங்கள் அற்புதமாக ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. கண்டவளவில் கண்தெறிக்கும்படியான பிரபலயந்திரங்கள் கிடக்கட்டும். தினப்படியாக ஒவ்வொருவரும் உபயோகங்கொள்ளும்படியான ஒரு சிறு யந்திரத்தைப்பற்றி என்மனத்தில் தோற்றின ஆச்சரியத்தை யெழுதுகிறேன். டயம்பீஸ் இல்லாத க்ருஹமே யிராது. இதை உற்று நோக்குங்கள். இதில் நாலு முள்ளு அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஒரு முள்ளு ஒரு மணி காலத்தில் ஒரு லக்கத்தை விட்டு அடுத்த லக்கத்திற்கு வந்து சேருகிறது. இந்த முள்ளு இக்காரியத்தை ஏற்றத்தாழ்வில்லாமல் செய்துவருகின்றது. மற்றொரு முள்ளு அந்த ஒரு மணி காலத்தில் பன்னிரண்டு லக்கங்களைச் சுற்றிவரும்படியான கட்டளை பெற்று அப்படியே சுற்றி வருகின்றது. இதிலும் ஏற்றத்தாழ்வு கிடையாது. இன்னொரு முள்ளுக்கு என்ன கட்டளையென்றால், அறுபது சிறு கோடுகளிட்டு 'ஒரு மினிட்டில் இத்தனை கோடுகளையும் நீ தாண்டி தலையிடத்தில் நிற்க வேணுமென்று கட்டளை. அதுவும் அப்படியே நிறைவேற்றுகிறது. இன்னுமொரு முள்ளு செய்யும் பணியோ வெகு ஆச்சரியமானது. அந்த முள்ளை ஒரு லக்கத்திலே நிறுத்தி வைத்து இந்த எண்ணுள்ள மணி அடிக்கும்போது என்னை நீ தட்டியெழுப்பவேணு மென்றால், இரவு ஒரு மணியோ இரண்டு மணியோ இரண்டரையேவீசம் மணியோ எந்த மணிக்குக் கட்டளையிட்டு வைத்தாலும் அதே மணிக்கு நாம் அலறியெழுந்திருக் கும்படி நம்மைத் தட்டியெழுப்புகின்றது. மேலே சொன்ன காரியங்களை ஒரு மனிதன் வழுவறச் செய்வனா? ஒரு நாளைக்காவது செய்வனா?

56 வருடங்களுக்குமுன்பு 45 ரூ. கொடுத்து ஒரு பெரிய கடியாரம் வாங்கினேன். அதன் பிறகு அதற்கு ஒரு நாள்கூட ஆயில் தடவினதுமில்லை. 5 நாள் 8 நாள் வெளியூர் போக நேர்ந்தால் சாவி கொடுத்துவிட்டுச் சென்று எட்டாநாள் திரும்பினால் தன் கடமையை வழுவறச் செலுத்திக்கொண்டிருக்குமேயல்லது 'வீடு பூட்டியிருக்கிறதே, வாசலில் சேவகன் தூங்குகிறானே, நாமும் தூங்குவோமே' என்று கிடப்பதில்லை. அந்த நிலைமையைப் பார்க்கும்போது 'இப்படியொரு பணிவிடைக்காரன் நமக்குக் கிடைக்க மாட்டானா?' என்று தோன்றும். இதைப்பற்றி ஒரு பெரியாரைக் கேட்டேன். 'அசேதந மாகப் பிறந்தாலொழிய இத்தகைய பாரதந்திரியம் வாய்க்காது' என்றார். ஆகவேதான் ஆசாரியர்கள் அசித்வத் பாரதந்திரியம் என்கிறார்கள் என்றெண்ணினேன். உலகில் எத்தனை கோடி கடியாரங்களுண்டோ அத்தனையும் க்ருதஸங்கேதம்போல் ஒரே ரீதியாய் நடப்பதும் பெரிய அதிசயமல்லவா? ... ...

எழுபத்தேழு பெரியார்களின் பெருமை.

59. ஸ்ரீமதுபயவே. உத்தரமேரூர் கனபாடி. ராகவாசார்ய ஸ்வாமி.

உத்தரமேரூர் என்பது காஞ்சீபுர ஸமீபத்திலுள்ள வொரு திவ்யஸ்தலம். இவ்விடத்தில் வெகு நாளாகவே வேதவித்துக்களும் வித்வான்களும் விளங்கி வருகிறார்கள். ஸம்ஸ்க்ருத பாண்டித்யமும் வேதாத்யயநஸம்பத்தும் ஸாமாநாதி கரண்யம் பெறுவது அபூர்வமல்லவா? மேலே குறித்த ராகவாசார்ய ஸ்வாமி யிடத்தில் அந்த ஸாமாநாதிகரண்யம் விஸ்மயநீயமாகவே யிருந்தது. தர்க்கவ்யா கரணாதிகளில் விசேஷமாகப் பரிசயம் பண்ணாமலிருந்தாலும் காவ்ய நாடகாலங் காரங்களில் ஆழ்ந்த வ்யுத்பத்தி பெற்று வேதலக்ஷணங்களையெல்லாம் முகஸ்த மாகக் கொண்டு பதக்ரமஜடாகனங்களோடு நில்லாமல் வர்ணக்ரமாந்தமாகவும் பரிச்ரமப்பட்டு 'ஸாங்க வேதாத்யாயீ' என்று புகழ் பெற்றிருந்தவர் உத்தரமேரூர் ராகவாசார்ய ஸ்வாமி. காஞ்சீ ப்ராந்தத்தில் கனபாடிகள் இல்லையென்கிற அபப்ரதை இந்த ஸ்வாமியொருவரால்தான் நீங்கிற்று. ஸ்ரீவைகுண்டத்தை வருணிக்கின்ற எம்பெருமானார் *பரமயோகி வாங்மநஸாபரிச்சேத்ய ஸ்வரூப ஸ்வபாவமென்றும், *ப்ரஹ்மாதீநாம் வாங்மநஸாகோசர மென்றும் ஸாதித்தார். பட்டர் அந்த வைகுண்டத்தையே வர்ணிக்கும்போது *யத் துர்க்ரஹம் மத்கிராம்* என்றார். ப்ரஹ்மாதிகளின் வாக்குக்கு அகோசரமாயிருப்பதிற் காட்டிலும் தம் முடைய வாக்குக்கு துர்க்ரஹமாயிருப்பதை ஏற்றமாகத் திருவுள்ளம் பற்றினார் பட்டர். அதுபோல "என் வாக்குக்கும் துர்க்ரஹமான வித்யாவைபவமுடையவர் ராகவாசார்ய ஸ்வாமி" என்று சொல்லத் துணிகின்றேன். இந்த ஸ்வாமி இன்னமும் ஜீவித்திருக்கத் தக்கவர். ஆயினும் இவர் பரமபதித்து இருபது ஸம்வத்ஸரமாய் விட்டது. இவர் அடிக்கடி காஞ்சிக்கு எழுந்தருள்வர். அடியே னோடு ஸம்பாஷிக்க வேணுமென்றே பலகால் எழுந்தருளி நாலுநாள் எட்டுநாள் பத்துநாள் கூட அடியேனுடைய க்ருஹத்திலேயே யெழுந்தருளியிருந்ததுண்டு. அக்காலத்தில் வேதலக்ஷண விஷயமாக அடியேனெழுதி வெளியிட்ட வேதாத்ய யந ஸர்வஸ்வாதி க்ரந்தங்களை ஓரக்ஷரம் விடாமல் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து அபி நந்தித்த இந்த ஸ்வாமியின் அபிநந்தன பத்ரிகைகள் பல வெளிவந்திருக் கின்றன. வேதமோதினவர்களில் ஸம்ஸ்க்ருத வைதுஷ்யம் பெற்றவர்களில் இந்த ஸ்வாமியைப் போன்றவர்கள் மிகச் சிலரே யென்று மீண்டும் விஜ்ஞாபயே.

ஒரு குறிப்பு: எழுபத்தேழு பெரியார்களின் பெருமையென்று மகுடமிட்டு ஸ்ரீராமாநுஜன் நெ. 225. முதலாக நாமெழுதிவரும் வியாஸங்களில் ப்ரஸ்தாவிக்கப் படுகின்ற பெரியார்கள் நியமேந வைகுண்டவாஸிகளும் அடியேனுக்கு மிகவும் பரிசிதர்களுமான மஹான்களேயாவர். இப்போது நம்முடைய பாக்கியத்தினால் ஜீவித்திருக்கின்ற வித்வான்களைப்பற்றின ப்ரஸ்தாவம் இந்த ச்ரேணியில் நிக ழாது. ஆகவே வர்த்தமானவித்வான்களில் சிலரைக் குறிப்பிட்டு இவர்களின் பெருமையை வெளியிட வேணுமென்று சில நண்பர்கள் தெரிவிப்பது இப்போது ஆதரிக்கப்படுவதற்கு ஔசித்யமில்லை. அதற்கு ஸமயாந்தரம் நேரும்.

60. ஸ்ரீமதுபயவே. திருமலை ஈச்சம்பாடி. ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி.

ஸ்ரீகாஞ்சீபுரியில் தென்னாசார்ய ஸம்பிரதாய ப்ரவர்த்தகர்களில் தலைவராக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமதுபயவே. திருமலை. ஈச்சம்பாடி. நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்து எண்பது வருடமிருக்கும். ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத்விஷயங்களும் அஷ்டாதசரஹஸ்யங்களும் வியாக்கியானங்களும் அந்த ஸ்வாமிக்கு வாசோ விதேயங்களென்று அஸ்மதாசார்யரான ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ, அழகிய மணவாள ராமாநுஜ ஜீயர்ஸ்வாமி (ஷஷ்டி ஜீயர் ஸ்வாமி) அடிக்கடி ஸாதிக்கக் கேட்டிருந்தேன். அந்த ஸ்வாமியை அடியேன் ஸேவிக்க ப்ரஸக்தியில்லையாயிற்று. அந்த ஸ்வாமியின் பெரும்புகழ் அபாரமானது. ஸ்ரீமத் திருப்புட்குழி அப்பா ஸ்வாமி யென்று ப்ரஸித்தராக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணதாதாசார்ய ஸ்வாமியும் இவரும் ஸமகாலஸ்தர்களாம். பரஸ்பரம் வெகு கௌரவத்தோடு வாழ்ந்தவர்களாம். இந்த ஸ்வாமியின் திருக்குமாரர் ஈச்சாம்பாடி ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி யென்பவர் மஹாதேஜஸ்வியாகவும் மஹாஜ்ஞாநாதிகராகவும் விளங்கினவர். இந்த ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் அடியேன் இளமையில் குருபரம்பராப்ரபாவம் (ஆறாயிரப்படி) ஸேவித்தேன். அந்த ஸ்வாமி பரமசாந்தர். மஹாஸாத்விகப்ரக்ருதி. திருமாளிகையை விட்டுக் கீழே யிறங்காமல் ஏகாந்த சீலராக எழுந்தருளியிருந்தவர். அந்த ஸ்வாமி ஸன்னிதியிலே பலபல நல்வார்த்தைகளும் கேட்டிருக்கிறேன். வம்பு தும்புகள் பேசாமல் பூப்பறித்தாற்போலே ம்ருது மதுரமாக ஸாதிப்பவர். இந்த ஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்து 55, 60 ஆண்டுகளாயின. ... *

61. ஸ்ரீமதுபயவே காளி. ரங்காசாரியர் ஸ்வாமி.

மாயவரம் தாலுக்காவில் காளி யென்பது ஒரு அக்ரஹாரம். அவ்விடத்தில் உதித்துத் தேரழுந்தூரில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த இந்த ஸ்வாமி புதுக்கோட்டை ஸம்ஸ்தானத்தில் நெடுங் காலம் தானாதிகாரி பதவியை அலங்கரித்திருந்தார். பிறகு விச்ராந்தராய் தமது திருக்குமாரரோடுகூட வஸிக்கவேண்டி கரக்பூரிலும் கல்கட்டாவிலு மெழுந்தருளியிருந்து கடைசியாக புது டில்லியில் இருக்கும்போது திருநாடலங்கரிக்க நேர்ந்துவிட்டது. அது பத்து ஸம்வத்ஸரங்களுக்குமேல் ஆய்விட்டது. இந்த ஸ்வாமியின் பரிசயம் எமக்கு விசேஷமாக இருந்தது. இவர்க்கு மதத்ரய நிரூபகரென்று ஒரு ப்ரஸித்தியுண்டு. அந்த ப்ரஸித்திக்கு ஏற்பச் சில க்ரந்தங்களுமியற்றிப் பிரசுரம் செய்திருக்கிறார் ஒருவருடைய தாக்ஷிண்யத்திற்கும் கட்டுப்படாமலும் ஸங்கேதபீதியில்லாமலும் அந்தரங்க ஸாக்ஷ்யத்தை வஞ்சியாமலும் தமது திருவுள்ளத்தில் பட்டதை வெளியிடும் பான்மை இந்த ஸ்வாமியிடத்தில் அடியேன் வெகு நாள் அநுபவித்த மஹா குணம். அடியேனுடைய க்ரந்தங்களைப் பெரும்பாலும் கடாக்ஷித்தருளி அபிநந்தன பத்ரிகைகள் வெளியிட்டவர் இந்த ஸ்வாமி. * ரூபமேவாஸ்யைதந்மஹிமாநம் வ்யாசஷ்டே யென்னும்படி ஸேவை ஸாதித்துக் கொண்டிருந்தவர். இந்த ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் ஸ்வரூப க்ரந்த காலக்ஷேபம் செய்தவர்கள் பலர். அன்னவர்களில் ஒருவரான ஸ்ரீமதுபயவே. கோமல். சேஷாத்ரியாசார்ய ஸ்வாமி

* ராமாயண பூஷணுதி பிருதாலங்க்ருதராய் சில ஸம்வத்ஸரங்களாக சென்னை மாநகரில் ப்ரவசன துரந்தரராய் விளங்கி வருவது ஸுப்ரஸித்தம். ... *

62 ஸ்ரீமதுபயவே. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் மேலைவாத்யார் திருமலை ஐயங்கார் ஸ்வாமி

இப்போது திருமலை திருப்பதியில் ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ. பெரிய ஜீயர் ஸ்வாமியாஸ்தானத்தை அலங்கரித்தருளாநின்ற ஸ்ரீ. மஹா ஸ்வாமிக்கு பூர்வாச்ரமத்தில் மாதுலரான இந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் மேலைவாத்யா ரென்றே வ்யபதிஷ்டரா யெழுந்தருளியிருந்த சிஷ்டாக்ரேஸரர். இந்த ஸ்வாமியினுடைய பரிசயம் அடியேனுக்கு இளமையிலேயே கிடைத்தது. இருவோமுக்கும் தேச வ்யவதானம் மிகவுமிருந்தாலும் மதுரை கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் முதலானவிடங்களில் பலகால் ஸந்திக்க நேர்ந்ததுண்டு. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலும் பலமுறை. ஸேவித்தேன். இவர் சிறந்த வித்வானுயிருந்ததோடு ஆசுகவி, சித்ரகவி இத்யாதி பிருதாவளிகளையும் பெற்றிருந்தார். சிஷ்டாக்ரேஸரர் என்பதை முந்துற முன்னமே விஜ்ஞாபித்தேன். இவரிடத்தில் அடியேன் அதிகமாகக் கண்ட குணம் ராஸிக்யம். அது ஸாமான்யமன்று. பரமரஸிகர், மஹாரஸிகர் என்று எவ்வளவெழுதினுலும் போதாது. இவரிடத்தில் ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்கள் அதிகரித்தவர்கள் பலருளர். இவருடைய ஸ்வீக்ருத குமாரரான ராமாநுஜய்யங்கார் வாக்மியாக விளங்கி வருகிருர். .... *

63 ஸ்ரீமதுபயவே. வேதவாத்யார் க்ருஷ்ணமாசார்யஸ்வாமி.

ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் முப்பத்தைந்து ஸம்வத்ஸரங்களுக்குமுன்பு வாழ்ந்த வித்வான்களில் மிகச்சிறந்து விளங்கினவர் இந்தஸ்வாமி. வேதவாத்யார் என்றே வ்யபதிஷ்டராயிருந்துவந்தார். வேதமும் வியாகரண சாஸ்த்ரமும் இந்தஸ்வாமிக்கு ஸ்வாதீனமாயிருந்ததுபோல் கடல்சூழ்ந்த மண்ணுலகில் வேறுயார்க்கும் வசப்பட்டிருக்கவில்லையென்று அக்காலத்திலுள்ள ஸகல வைதிகர்களும் ஏகமுகமாகச் சொல்லுவர்கள். இவருடைய பரம்பரையே மிகச்சிறந்த வைதிகபரம்பரை. இவருடைய திருத்தகப்பனரிடத்தில் வேதமோதித் தேறினவர்கள் உபயகலையாரிலும் அடியேனுக்குத் தெரிந்து ஐம்பதறுபது ச்ரோத்ரியர்களிருந்தார்கள். அடியேனுடைய வேதோபாத்யாயரான ஸ்ரீமதுபயவே மாம்பள்ளம் ஸுதர்சநாசார்ய ஸ்வாமி அந்த மஹாஸ்வாமியிடத்திலேயே வேதமதிகரித்தவராதலால் அவரைப் பற்றி நாடோறும் கால்மணியாவது ப்ரஸ்தாவம் செய்யாமலிருக்கமாட்டார். அப்படியே அவருடைய திருக்குமாரரான (ப்ரக்ருத) க்ருஷ்ணமாசார்யஸ்வாமியின் பெருமைகளையும் பேசிக்கொண்டிருப்பர். இவரிடத்தில் வேதமோதினவர்களும் வியாகரண சாஸ்த்ரமதிகரித்தவர்களும் பலருண்டு. தற்காலம் ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஸம்ஸ்க்ருத கலாசாலையில் உபாத்யாயராக விளங்கும் ஸ்ரீஉவே. காந்தூர். சேஷாத்ரியாசாரியரும் இவருடைய அந்தேவாஸியே. இந்த க்ருஷ்ணமாசாரியர்

ஸ்வாமி ஸ்ரீ பெரும்பூதூர் காலேஜில் பலவாண்டுகள் வியாகரணப்ரவசன நிரதராக எழுந்தருளியிருந்தார். தமது திருமாளிகையில் வேதாத்யாபனம் தவருதவர். *

64 ஸ்ரீமதுபயவே திருமழிசை நாதப்பங்கார்ஸ்வாமி.

இந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஸம்ஸ்க்ருத கலாசாலையில் பலவாண்டுகள் ஸாஹித்யவ்யாகரண ப்ரவசன நிஷ்ணாதராக எழுந்தருளியிருந்தவர். அடியேனுடைய இளமையில் இந்த ஸ்வாமியின் பரிசயம் மிகவுமிருந்தது. இவர் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளி கிட்டத்திட்ட அறுபது ஸம்வத்ஸரங்களாகியிருக்கும். இந்தஸ்வாமி பண்டிதர்களுக்குக் கடிதமெழுதினால் ஆலோசனையில்லாமல் சுலோகமாகவே யெழுதிக்கொண்டுபோவர். முற்காலத்தில் திருமழிசையில் ஸாமாந்ய சாஸ்த்ர ப்ரவீணர்களும் உபயவேதாந்த ப்ரவர்த்தகர்களுமல்லாதவர்கள் இருந்ததில்லையென்று ப்ரஸித்தி. முப்பது நாற்பது ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு முந்தினகாலம்வரையில் அந்த ப்ரஸித்தி அநபாயமாயிருந்துவந்ததை அறிவேன். உத்தரராமசரிதத்தில் "புரா யத்ர ஸ்ரோத: புலிநமதுநா தத்ர ஸரிதாம், விபர்யாஸம் யாதோ கனவிரலபாவ: க்ஷிதிருஹாம்" என்றச்லோகமே இப்போது நினைவுக்கு வருகின்றது. இது திருமழிசையின்ஸ்திதிக்கு மட்டுமன்று. ... *

65-69. திருமழிசையிலெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமதுபயவே. வரதாசார்யஸ்வாமி, புத்தாம் வேங்கடாசார்யஸ்வாமி, திருவாழி ஸ்வாமி; அய்யன் ராமாநுஜாசார்யஸ்வாமி ராய்ஜீ ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமி.

மேலே குறிப்பிட்ட ஐந்து திருநாமங்கள் திருமழிசையில் பரிகணிதர்களான வித்வான்களா யெழுந்தருளியிருந்தவர்கள். இவர்களுள் ஸ்ரீவரதாசார்யஸ்வாமி ப்ரசண்டபண்டிதோத்தமராக விளங்கிவந்தார். திருவல்லிக்கேணி வேதவேதாந்த வர்த்தினீஸபையில் ஸ்ரீமத் குன்றபாக்கம் ஸ்வாமியோடுகூட சாஸ்த்ரபரீக்ஷகராக எழுந்தருளியிருந்தவர்; ஸ்ரீபாஷ்யபகவத்விஷயங்களை நித்யப்ரவசனம் செய்து கொண்டிருந்தவர். புத்தாம் வேங்கடாசார்யஸ்வாமி நியாயவேதாந்தங்களில் மிகவும் பரிச்ராந்தராய் அநுஷ்டான சீலராயிருந்துவந்தார். திருவாழிஸ்வாமி ஸ்ரீபாஷ்யப்ரவசனத்தில் நிரதராக எழுந்தருளியிருந்தவர். அய்யன் ராமாநுஜாசாரயஸ்வாமி உபயவேதாந்த ப்ரவசன நிஷ்ணாதராயிருந்ததோடு இதிஹாஸ புராணங்களிலும் ப்ரவக்தாவாக இருந்துவந்தார். ராய்ஜீ. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி பத்தெட்டு வருஷகாலம் சென்னை சாரிடிகளில் காலக்ஷேபப்ரவர்த்தகராக எழுந்தருளியிருந்து பிறகு நம்பெருமாள் ஸன்னிதியில் ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ ஸ்ரீரங்க நாராயணஜீயர் ஆஸ்தானத்தை அலங்கரித்திருந்து திருமேனியின் அபாடவத்தினால் திருமழிசைக்கேயெழுந்தருளித் திருநாடலங்கரித்தவர். *

ஸ்ரீ பாஷ்யாதிகரண மெழுபத்தாறு.

[ஸ்ரீராமாநுஜன்-232ன் தொடர்ச்சி.]

25. ப்ரயோஜநவத்த்வாதிகரணம்.

கீழே க்ருத்ஸ்நப்ராஸக்த்யதிகரணம் விவரிக்கப்பட்டது. இப்போது, அதற் கடுத்த ப்ரயோஜநவத்த்வாதிகரணம் விவரிக்கப்படுகிறது, பரமபுருஷன் ஜகத்தைப் படைக்க சக்தன் என்பதில் விவாதமில்லை. ஆனால் ஜகத் ஸ்ருஷ்டியினால் அவனுக்கு யாதொரு ப்ரயோஜனமும் ஸித்திக்கமாட்டாதாகையாலே அவனை ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாக ஒப்புக்கொள்ள ஔசித்யமில்லை. உலகத்தில் "ப்ரயோஜந மநுத்திச்ய ந மந்தோபி ப்ரவர்த்ததே" என்கிற வசனம் அனைவருமறிந்தது. ஒரு ப்ரயோஜனத்தைக் கணிசியாமல் மூடன்கூட ஒரு காரியத்தில் கைவைக்க மாட்டானென்பது இதன் பொருள். ஆகவே பரமபுருஷனை ஜகத்ஸ்ரஷ்டாவாக இசைந்தால் அவன் ஒரு ப்ரயோஜனத்தைக் கருதி ஸ்ருஷ்டியில் ப்ரவர்த்திக்கிருனென்று கூறவேண்டும். அவனே அவாப்த ஸமஸ்த காமனென்று ப்ரஸித்தி பெற்றவன்; ஜகத்ஸ்ருஷ்டியினால் அவன் பெறலாவதொரு ப்ரயோஜன முள்ளதாக நிரூபிக்கமுடியாது. ஏதேனுமொரு ப்ரயோஜனத்தைச் சொன்னால் அது முன்னேயில்லையென்று கொள்ளவேண்டி வருமாகையாலே அவனுக்கு இயற்கையாகவுள்ளதான அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வ ப்ரஸித்திக்கு பங்கம்வரும். உலகத்தில் அவரவர்கள் செய்யுங்காரியங்களுக்கு ஸ்வார்த்த ப்ரயோஜனமேயுள்ளதென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லாமையாலும், பரார்த்தமாகவும் காரியங்கள் செய்வதுண்டாகையாலும் இங்கு பர ப்ரயோஜனத்திற்காக ஸ்ருஷ்டி யென்று சொல்லவும் போகாது. அவாப்த ஸமஸ்த காமனானவன் பரார்த்தமாகச் செய்கிருனென்றால் பிறரை அநுக்ரஹிக்க வேண்டிச் செய்வதாக இருக்கவேணும். பலவகைத் துன்பங்களை யனுபவிப்பதற்கு ஆஸ்பதமாகக் காணப்படுகிற ஸ்ருஷ்டியை அநுக்ரஹ கார்யமாக எண்ணுவதற்கில்லையே. துக்கம் கலசாமல் ஆனந்தமே அநுபவிப்பதாக ஜகத்து காணப்படுமாகில் பரமகாருணிகனான ஈச்வரன் கருணையினால் ஸ்ருஷ்டித்தானென்று சொல்ல ஏற்கும். அப்படியில்லையே. ஆகவே ஈச்வரன் ஜகத்காரண பூதனல்லன் என்று பூர்வபக்ஷம் தோன்ற, அதன் பரிஹாரார்த்தமாக இவ்வதிகரணம் அவதரிக்கின்றது.

(ஸூ.) *ந ப்ரயோஜநவத்த்வாத்.* (2—1—32.) இது பூர்வபக்ஷஸூத்ரம். (இதன்பொருளாவது)—ப்ரயோஜநவத்த்வாத்—செய்கிற காரியம் ஒரு ப்ரயோஜனத்தை யுடைத்தாயிருக்கவேண்டுகையாலே, [ப்ரக்ருதத்தில் பரமபுருஷனுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமும் சொல்லமுடியாதாகையாலே] ந—ஈச்வரன் ஜகத்காரண பூதனல்லன் என்கை. இதற்குமேல் ஸித்தாந்த ஸூத்ரம் வருமாறு;—

ஸூ. *லோகவத் து லீலாகைவல்யம்.* (2-1-33) ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்கு லீலையே ப்ரயோஜனமென்று ஸமாதானம் காட்டப்படுகிறது. உலகில் ஸார்வபௌமனானவொரு சக்ரவர்த்தியை யெடுத்துக்கொள்வோம். அவன் அவாப்தஸமஸ்தகாமனென்னக் குறையில்லை. அவன் சில தோழரோடு கூடிப் பந்துவிளையாட்டு முத

லான லீலைகளைச் செய்யக் காணுநின்றோம். அதனால் அவனுக்கொரு ப்ரயோஜனமுமில்லையென்பது ப்ரத்யக்ஷம். ஆயினும் லீலையாக நடந்துவருகிறது. அதேபோல, பகவானும் லீலையாகவே ஜகத்ஸ்ருஷ்டிபண்ணிப் போருகிறான் என்றதாயிற்று. ஸூத்ரத்தில் லோகவத் என்பதற்குப்பொருள் 'லோகத்திற்போல' என்பதாம். "யதா லோகே ராஜ்ஞ: கந்துகாத்யாரம்பே" என்பது வேதாந்த தீப ஸூக்தி. லீலாகைவல்யம்—லீலைமட்டும் என்றபடி.

— இவ்விடத்தில் மணவாளமாமுனிகளின் விமர்சம் —

பிள்ளை லோகாசார்யர் தத்வத்ரயத்தில் ஈச்வரப்ரகரணத்தில் இவ்விஷயத்தை யருளிச்செய்யுமிடத்து "இதுக்கு ப்ரயோஜனம் கேவலலீலை" என்றருளிச் செய்தார். அதற்கு வியாக்கியானம்—"அவாப்தஸமஸ்த காமதயா பரிபூர்ணனாயிருக்கிறவனுக்கு இந்தவ்யாபாரத்தால் ப்ரயோஜனமென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இதுக்கு ப்ரயோஜனம் கேவல லீலை) என்று. அதாவது, இந்த ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ரூபவ்யாபாரத்துக்கு ப்ரயோஜனம் வெறும்லீலை யென்றபடி." என்றருளிச்செய்துவிட்டு, "ஸ்ருஷ்டி லீலாரூபம்" என்று வாக்யப்ரயோகம் பண்ணலாமேயொழிய "ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜனம் லீலை" என ப்ரயோகம் பண்ணுவது சாஸ்த்ரீயமாகுமாவென்று விமர்சித்தருளுகிறார் மாமுனிகள். "ஜகத்ஸர்க்கே லீலைவ ப்ரயோஜநம்" என்றுள்ள பகவத்பாஷ்யகார ஸ்ரீஸூக்தியின்மேலும் இந்த விமர்சம் ப்ராப்தமாகிறது. இங்கு மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்திவருமாறு—"லீலையாவது தாதாத்விகரஸமொழிய காலாந்தரத்தில் வருவதொரு பலத்தைக் கணிசியாமல் பண்ணும் வ்யாபாரமேயாகிலும் (இதுக்கு ப்ரயோஜநம்) என்று ஸ்ருஷ்டி ரூபவ்யாபாரத்துக்கு ப்ரயோஜனமாகச் சொல்லுகையாலே தாதாத்விக ரஸமாத்ரத்தைச் சொல்லிற்றாகக் கடவது" என்பதாம். இந்த பங்க்திகள் சாஸ்த்ரவ்யுத்பன்னர்களுக்கொழிய அர்த்தபோதகமாக மாட்டாமையாலே சிறிது விவரிக்கவேண்டியதாகிறது. லீலையாவது–பின்னிட்டுவருவதொருபலனைக் கோலாமல் தற்காலத்தில் விளைவதொரு இன்பத்தைமட்டும் விரும்பிச்செய்யும் வியாபாரம். ஸ்ருஷ்டியாகிற வியாபாரத்திற்கு லீலையாகிற வியாபாரம் ப்ரயோஜனமென்றால் இது அந்வயிக்கமாட்டாது. இதைப் பொருந்த வைக்கவேணும், மணவாள மாமுனிகள் பொருந்த வைக்கும் வழி கேண்மின். லீலையாவது—தற்காலத்தில் விளைவதொரு இன்பத்தை விரும்பிச் செய்யும் வியாபாரம் என்பது உண்மையேயாயினும், ப்ரக்ருதத்தில் 'தற்காலத்தில் விளைவதொரு இன்பம்' என்றிவ்வளவே லீலாசப்தார்த்தமாகக் கொள்ளப்படவேண்டும். வ்யாபார பர்யந்தமாகப் பொருள் கொண்டால் தான் 'வ்யாபாரத்துக்கு வ்யாபாரம் ப்ரயோஜனம்' என்று சொல்லுகையால் வரும் அநுபபத்தி இடம் பெறும். இப்போது வ்யாபார பர்யந்தமாகக் கொள்ளாமல் 'லீலையாவது தற்காலத்தில் விளைவதோர் இன்பம்' என்னுமளவே பொருளாகக் கொள்ளப்படுவதால் 'ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜனம் தாத்காலிக ரஸம்' என்றதாகி வாக்யப்ரயோகம் பொருந்திவிடுகிறது—என்பது மாமுனிகளின் உபபாதனப்ரகாரம். "த்வதாச்ரிதாநாம் ஜகதுத்பவஸ்திதிப்ரணாச ஸம்ஸார விமோசநாதய: பவந்தி லீலா." என்ற ஆளவந்தார் ஸ்ரீ ஸூக்தியிலும், "அகில புவநஜன்மஸ்தேம பங்காதிலீலே" என்ற பாஷ்ய மங்கல ச்லோகத்திலும் அநுபபத்திசங்கைக்கு ப்ரஸக்தியேயில்லை யென்று தெளிக.

சப்த ப்ரயோகத்தில் அநுபபத்தி சங்கா ஸமாதானங்கள் இங்ஙனே நிகழ்ந்திருப்பது தவிர, லீலாகைவல்ய மென்ற அர்த்தத்திலும் மணவாளமாமுனிகள் (தத்வத்ரய வியாக்கியானத்திலேயே அவ்விடத்திலேயே) ஓர் அநுபபத்தியை சங்கித்துப் பரிஹாரமு முணர்த்தியருளியுள்ளபடியைக் கேளீர். அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்திகளின் தாற்பரியத்தை மட்டும் இங்கு விளக்குகிறோம்; பரமபோக்யங்களான ஸ்ரீஸூக்திகளை அங்கே ஸேவிப்பது.

ஸர்வேச்வரன் ஜகத்வ்யாபாரத்தை லீலையாக நடத்திப் போருகிறானென்பதை ஸூத்ரகாரர் மட்டு மன்றிக்கே மற்றும் மஹர்ஷிகளும் * க்ரீடதோ பாலகஸ்யேவ சேஷ்டாம் தஸ்ய நிசாமய* இத்யாதிகளாலே வெளியிட்டுள்ளார்கள். ஆழ்வார்களும் * இன்புறுமிவ்விளையாட்டுடையான் * இத்யாதியருளிச் செய்தார்கள். ஆகவே லீலையென்பது மறுக்கத்தக்கதன்றாகிலும், * விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும், பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்தபாதாதி ஸம்யுதா.* என்றும், (திருவாய்மொழி 3—9 10) * சென்று சென்றாகிலுங் கண்டு சன்மங்கழிப்பானெண்ணி ஒன்றி யொன்றியுலகம் படைத்தான் * என்றும் சேதனர்களுடைய உஜ்ஜீவனம் ப்ரயோஜனமாக ஜகத் ஸ்ருஷ்டிபண்ணினானென்று சொல்லுகிற இவ்வசனங்களுக்கும் சேர நிர்வஹிக்கவேணுமே யென்னில்; நிர்வஹிக்கக் குறையில்லை. சேதனோஜ்ஜீவனமும் லீலையுமாகிற இரண்டும் ப்ரயோஜநமாயிருக்கச் செய்தேயும் ப்ராசுர்யத்தைப்பற்ற லீலையைச்சொல்லிற்று. அதாவது. * ஸ்வாதந்த்ர்யமைச்வரமபர்யநுயோஜ்ய மாஹு: * என்கிற ஆழ்வானுடைய ஸ்ரீஸூக்தியின்படி ஸர்வேச்வரனே நினைத்தபடி செய்யவல்ல சக்திமான். ஸகலாத்மாக்களையும் ஏக காலத்திலே முக்தராக்கவல்ல சக்திமான். அப்படியிருந்தும், தானிட்ட வழக்கான ஆத்மாக்களை கர்மத்தை வ்யாஜீகரித்துக் கைகழியவிட்டு சாஸ்த்ரமர்யாதையிலே காலக்ரமேண அங்கீகரிப்பதாக ஒரு கட்டளையிட்டு வைத்திருப்பதுண்டே, இது வொரு லீலாரஸம் கொண்டாடுவதற்கே யன்றோ; இவ்விபூதிக்கு லீலாவிபூதியென்றே திருநாமமன்றோ, ஆக இவ்விபூதியில் லீலையே ப்ரசுர ப்ரயோஜனமாய்ச் செல்லுகையாலே ஸூத்ரகாராதிகளும் ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜனம் லீலையேயாகச் சொன்னதில் குறையொன்று மில்லையாயிற்று, ப்ராஸங்கிகமான விது நிற்க.

இனி அடுத்த ஸூத்ரத்திற்குச் செல்வோம். ஜகத்துக்களைப் படைப்பவன் ஈச்வரனே யென்று கொள்ளுமளவில், அவனைப் பக்ஷபாதியென்றும் கருணையற்றவனென்றும் சொல்ல வேண்டியதாகிறது. ஏனென்னில்; ஸ்ருஷ்டிக்கிறவளவில் ஸகலாத்மாக்களையும் ஒருபடியாகவல்லாமல் தேவமநுஷ்யாதி பேதங்களையிட்டிருப்பதும், சிலரை மூடர்களாகவும் சிலரைப் பண்டிதர்களாகவும், சிலரை ஸுகமே அநுபவிப்பவர்களாகவும் சிலரை துக்கமே அநுபவிப்பவர்களாகவும் படைக்க இங்ஙனே பலவாறு விஷம ஸ்ருஷ்டி காண்கையாலே ஸர்வேச்வரனுக்கு இது அவத்யமாகுமன்றோ? ஸர்வஸமனென்றும் பரம தயாளுவென்றும் ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கிற அப்பெருமானுக்கு எல்லாரளவிலும் ஒத்திராமையாகிற வைஷம்யமும், துக்கிகளாக ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வமாகிற க்ருபையில்லாமையும் வாராதோ வென்கிற சங்கை தோன்ற, அதற்குப் பரிஹாரமுணர்த்துகிறது மேல் ஸூத்ரம்.

ஸூ. வைஷம்ய நைர்க்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத் ததா ஹி தர்சயதி. (2-1-34)

பூர்வபக்ஷமும் ஸித்தாந்தமும் சேர்ந்தஸூத்ரமிது. வைஷம்ய நைர்க்ருண்யே ந=வைஷம்யமும் நிர்தயத்வமுமாகிற அவத்யங்கள் ஸம்பவிக்கமாட்டா. (ஏனென்னில்;) ஸாபேக்ஷத்வாத் – அவரவர்களின் புண்யபாப ரூபகருமங்களை யெதிர்பார்த்து விஷமஸ்ருஷ்டி நடப்பதனாலே. ததா ஹி தர்சயதி — ச்ருதிஸ்ம்ருதி முதலான ப்ரமாண ஜாலம் இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டுகின்றதன்றோ. "ஸாதுகாரீ ஸாதுர் பவதி, பாபகாரீ பாபோ பவதி. புண்ய: புண்யேந கர்மணா பவதி பாப: பாபேந கர்மணா" இத்யாதி ச்ருதிகளும், "நிமித்தமாத்ரமேவாஸௌ ஸ்ருஜ்யாநாம் ஸர்க கர்மணி, ப்ரதாநகாரணீபூதா யதோ வை ஸ்ருஜ்யசக்தய:. நிமித்த மாத்ரம் முக்த்வைவ நாந்யத் கிஞ்சிதபேக்ஷதே, நீயதே தபஸாம் ச்ரேஷ்ட! ஸ்வசக்த்யா வஸ்து வஸ்துதாம்." என்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணவசனங்களும் இங்கு நோக்கத் தக்கன. ஸ்வசக்த்யா வஸ்துதாம் நீயதே-ஸ்வகர்மங்களினாலேயே தேவாதிவஸ்துத்வ ப்ராப்தி யென்றபடி.

இதற்குமேலும் ஒரு ஆசங்கை தோன்றுகிறது; ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னே க்ஷேத்ரஜ்ஞர்கள் கிடையாது. ஏனென்னில், * ஸதேவ ஸோம்ய! இதமக்ர ஆஸீத் * இத்யாதி ச்ருதியில்-ப்ரளயதசையில் க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுக்கு பரப்ரஹ்மத்தோடு ஐக்யம் தெரிவிக்கப்படுகையாலே. எப்போது க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களில்லையோ அப்போது அவர்களின் கருமமும் இருக்கப்ரஸக்தியில்லை. ஆகவே விஷமஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணம் க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களின் கருமங்கள் என்று எங்ஙனே சொல்லலாம்? என்று சங்கிக்க இடமுள்ளது, இதற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறது அடுத்த ஸூத்ரம்.

ஸூ. ந கர்மாவிபாகாதிதிசேந்ந அநாதித்வாத் உபபத்யதேசாபி உபலப்யதே ச. (2—1—35) ப்ரளய காலத்தில் ஜீவாத்மாக்கள் புதிதாக ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுவதில்லை. * ந ஜாயதே ம்ரியதே வா விபச்சித் * *ப்ரக்ருதிம் புருஷஞ்சைவ வித்த்யநாதீ உபாவபி * இத்யாதி ப்ரமாணங்களினால் க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களின் அநாதித்வம் அறிவிக்கப்படுகிறது. அதனால் கர்மப்ரவாஹமும் அநாதியென்பது ஸித்தம். அப்படியில்லையானால் ஒருவர் செய்த கருமத்தின் பலனை யனுபவிப்பது அவர்க்கு இல்லாமற்போகவும், தான் செய்யாத கருமத்தைத் தான் அநுபவிக்கவும் ப்ரஸங்கிக்கும். *ஸூர்யா சந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வமகல்பயத்* என்ற ச்ருதியை ஊன்றி நோக்கவேணும்; இதில் 'யதாபூர்வம்' என்றிருக்கையாலே நவீன ஸ்ருஷ்டி எதுவும் கிடையாதென்பது எளிதாக விளங்கும். ப்ரலய காலத்தில் பரப்ரஹ்மத்தோடு ஐக்யம் சொல்லப்படுகிறதே, அதற்கு என்னகதியென்னில்; நாமரூபவிபாகத்திற்கு அர்ஹமன்றிக்கேயிருந்த நிலையைக் கொண்டு அங்ஙனே சொல்லிற்றத்தனை. பிறகு நாமரூப வ்யாகரணம் சொல்லப்படுகையாலே ஸ்வரூபம் அநாதியென்பது ஸித்தித்தே தீரும்.

ஆக, பரப்ரஹ்மத்தின் ஜகத்காரணத்வம் அசைக்கமுடியாத தென்றும் ப்ரதானபரமாண்வாதிகளுக்கு அது அஸம்பாவிதமென்றும் தலைக்கட்டப்பட்டது.

ப்ரயோஜநவத்த்வாதிகரணம் முற்றிற்று.

இரண்டாமத்யாயத்தில் முதல்பாதம் முடிந்தது.

सम्भवति। अज्ञानेन प्रकाशस्तिरोहित इति चेत् तिरोधानस्य प्रकाशनिवृत्तिकरत्वेन स्वप्रकाशस्यैव स्वरूपत्वात्स्वरूपनिवृत्तिरेवेति स्वरूपनाशादिदोषसहस्रं प्रागेवावेदितम्। तस्माज्जडजातिलोहादौ ताम्रसुवर्णादिवच्चिज्जातौ, जीव-ब्रह्मणोः स्वभाविकभेदो निर्दिष्टः। तथाप्यचेतनरससंयोगेन ताम्रस्वभावनिवृत्तिपूर्वकाबाधितसुवर्णत्वप्राप्तिवच्चेतनजीवस्यापि परमेश्वरोपासनया तदनुग्रहवशादबाधितशिवत्वं सिध्यति। तस्माज्जीवेश्वरैक्यविधायकानां तत्त्वमस्यादिवाक्यानामविरोधः।

किञ्च– "**आधिकन्तु भेद**" इति सूत्रे **जीवब्रह्मणोस्स्वाभाविकभेदनिर्देशात्**, "**तदनन्यत्वं**" इति सूत्रे अभेदव्यपदेशाच्च **भेदाभेदमतमेव** सूत्रकारसम्मतमिति बालानामपि विज्ञायते।

ननु भेदाभेदयोर्वस्तुविरोधात् स्वाभाविकभेदस्य निवृत्यसम्भवाच्च भेदाभेदकल्पकं **विशिष्टाद्वैतं चतुर्थमतमेव समञ्जसम्**। **भेदाभेदमतवदत्राप्यङ्गाङ्गित्वेन सर्वश्रुतिसमन्वयदर्शनात्**, **सूर्यातपवच्चन्द्रचन्द्रिकावद्धर्मधर्मिवद्गुणगुणिवद्दण्डदण्डिवद्विशिष्टमुपपन्नम्**। अत्र शैवाग्रगण्य **श्रीकण्ठशिवाराध्यकृत ब्रह्ममीमांसाभाष्ये** विशिष्टाद्वैतं स्वाभिप्रेतत्वेन प्रसाधितम्। तत्र मुक्तात्मनां **गौरीपतित्व जगत्कारणत्वसर्वान्तर्यामित्वादिधर्मनिराकरणपूर्वकतत्साम्यपञ्चोपनिषन्मयदिव्यमङ्गलविग्रहात्मकसर्वैश्वर्यविशिष्टकल्याणविभूतिः बहुधा प्रपञ्चिता**। "**यथा नद्यः स्यन्दमाना**" इत्यादि श्रुतिनिष्ठत्रिपाद्विभूत्यधिककैवल्यविभूत्यात्मक शिवसायुज्यलक्षणामुक्तिर्नाङ्गीक्रियते। **तस्मादिदमेव** युक्तमिति प्राप्ते–

ब्रूमः– भेदाभेदयोर्वस्तुविरोध इति यत्तदविचारितरमणीयम्। श्रुतिस्मृतिपुराणागमसूत्रादिषु भेदाभेदप्रदर्शनात्। जाग्रत्स्वप्नावस्थयोर्भेदस्य सुषुप्त्यवस्थायामभेदस्य सर्वानुभवसिद्धत्वाच्च तथा **शिवागमे**–

सुप्तिरेव हि दृष्टान्तस्सृष्टिप्रलययोरपि।
सृष्टिकाले भवेद्भेदः अभेदः प्रलये स्मृतः॥

इति जीवस्य ज्ञानाज्ञानोभयविशिष्टत्वदर्शनाच्च वस्तुविरोधः।

म्भवतीति अनिर्मोक्षप्रसङ्गनिर्मोक्षमनुपपन्नं स्यात्। यच्चोक्तं मणि-कृपाण-दर्पणादिषूपलभ्यमान-मुखमलिनत्व-दीर्घत्व-विमलत्वादिवत् शुद्ध्यशुद्ध्यादिव्यवस्थोपपत्तिरिति तत्रेदं विमर्शनीयम्। अल्पत्वानलिनत्वादयः औपाधिकदोषाः कदा नश्येयुरिति। कृपाणाद्युपाध्यपगम इति चेत्। किं तदल्पत्वाद्याश्रयः प्रतिबिम्बस्तिष्ठति वा न वा? तिष्ठति चेत्तत्स्थानीयस्य जीवस्य स्थितत्वादनिर्मोक्षप्रसङ्गः नश्यतीति चेत्तद्वदेव जीवनाशात्स्वरूपोच्छेदलक्षणो मोक्षस्स्यात्। किञ्च– जीवस्य ब्रह्मत्वे तस्मिन् सर्वज्ञत्व-सर्वेश्वरत्व-सर्वनियामकत्व-सत्यसङ्कल्पत्वादीनाम-दर्शनाज्जीवविलक्षणः परमेश्वर इति सिद्धम्।

श्रीकण्ठोपज्ञविशिष्टाद्वैतमतनिराकरणम्

जीवब्रह्मणोर्ज्ञानात्मकत्वेनैकत्वेऽप्यविद्योपाधिभेदेन भेददर्शनात्तयोर्भेदविधायकश्रुतीनामौ-पाधिकं भेदविषयत्वमेवेत्याशङ्क्याह–

अधिकन्तु भेदनिर्देशात् ॥ २२ ॥

तुशब्दो निश्चयार्थः। आध्यात्मिकाधिभौतिकाधिदैविकादिदुःखाकरात्प्रत्यगात्मनः जीवादधिकमर्थान्तरभूतं ब्रह्म। कुतः? **भेदनिर्देशात्**। **"आत्मा वारे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः", "सता सौम्य तदा सम्पन्नो भवति"** इत्यादिना प्रत्यगात्मभूतस्य जीवस्य च परमात्मनश्शिवस्य परस्परभेदव्यपदेशाज्जीव एव ब्रह्मेति वादो न युक्तः। जीवब्रह्मभेदसत्यत्वबोधकानां श्रुतीनामौपाधिकभेदविषयत्वं वा? उत आरोपितभेदविषयत्वं वा?

नाद्यः, स्वभावतः स्वस्मादभिन्नस्य जीवस्य तदुपासनासम्भवात्। तथापि ब्रह्म तं जानाति वा न वा? न जानाति चेत्सर्वज्ञत्वहानिः, जडत्वप्रसङ्गश्च। जानाति चेत् स्वस्मादभिन्नस्य जीवस्याध्यात्मिकादिदुःखं स्वदुःखमिति जानीयात्। एवं चेत् ब्रह्मणः हिताकरणाहितकरणादिदोषप्रसक्तिरनिवार्या।

न द्वितीयः– तत्रापि जीवाज्ञानपक्षे पूर्वोक्तविकल्पस्थफलतादवस्थ्यात्। ब्रह्मा-ज्ञानपक्षे स्वप्रकाशस्वरूपस्य ब्रह्मणः अज्ञानसाक्षित्वं तत्कृतजगत्सृष्ट्यादिकं च न

इतरव्यपदेशाधिकरणम् ॥ ७ ॥

जीवब्रह्मवादिमतनिराकरणम्

एवं जगदीश्वरभेदवादस्य जगन्मिथ्यात्ववादस्य च निरस्तत्वेन भेदाभेदमतमेव स्वाभिप्रेतमिति प्रदर्श्य जीवब्रह्मवादिमतमद्य निराकरोतिः ।

इतरव्यपदेशात् हिताकरणादिदोषप्रसक्तिः ॥ २१ ॥

इतरव्यपदेशात् ब्रह्मेतरस्य जीवस्य ब्रह्मत्वेन व्यपदेशात् हिताकरणादिदोषप्रसक्तिः । हितानां इष्टसाधकानां स्रक्चन्दनादीनामकरणमसंपादनं, आदिशब्देनानिष्ट-साधकव्याघ्रादीनां सम्पादनम् । एतादृशदोषप्रसक्तिः । तस्माज्जीव एव ब्रह्मेति वादो न युक्तः । "द्वासुपर्णेत्यादिषु" जीवब्रह्मणोर्भेद व्यपदेशात् । "अयमात्मा ब्रह्म" इत्यादिश्रुतिषु तयोरभेदनिर्देशात् । तयोर्भेदो न वेति संशयः ।

जीवब्रह्मभेदबोधकश्रुतीनां उपाधिपरत्वात्, "योऽन्यां देवतामुपास्तेऽन्योऽसावन्योऽहमस्मीति न स वेद यथा पशुः", "मृत्योस्स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति" इत्यादिषु जीवब्रह्मणोरभेदश्रवणात् ।

"बिम्बत्वं प्रतिबिम्बत्वं यथा पूषणि कल्पितम् ।
जीवत्वमीश्वरत्वं च ब्रह्मण्येकत्र कल्पितम् ॥"

इत्यत्र बिम्बप्रतिबिम्बवज्जीवब्रह्मणोरभेदनिर्धारणात्, "यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते" इत्यादौ तयोः कार्यकारणत्वोपदेशात्, वाचारम्भणश्रुतौ कार्यकारणयोरेकत्व-निर्देशाच्च जीवातिरिक्त ईश्वरो नास्तीति प्राप्ते–

अभिधीयते– "अन्नं ब्रह्म, प्राणो ब्रह्म", "असावादित्यो ब्रह्म", इत्यादि-वज्जीवस्यापि ब्रह्मत्वमौपचारिकम् । जीवस्य ब्रह्मत्वप्रतिपादने जीवानामिष्टसम्पादनमनिष्ट-साधनं च यत्तत्सर्वं ब्रह्मण एवाङ्गीकर्तव्यम् । तथा चेदिष्टप्रपञ्चनिर्मातृत्वं स्वतन्त्रब्रह्मणस्स-

शिवयोगी परमशिवध्यानकाले प्राणायामादिना प्राणापानादिवायुसङ्कोचनं करोति, व्यवहारकाले प्रसारणादिकार्यं करोति, तद्वत्परमेश्वरस्सृष्टिकाले जगत्प्रसारणं प्रळयकाले तदाकुञ्चनं करोति। तस्मात्परमकारणपरशिवात्कार्यरूपं जगदनन्यमिति सिद्धम्। तदनन्यत्वाच्चैकविज्ञानात्सर्वविज्ञानप्रतिज्ञा सिद्धा भवति।

कृत्य प्रळये स्वात्मनि स्वभिन्नं चिदचिदात्मकं प्रपञ्चं गोपयतीत्यादियुक्तेः, शब्दान्तराच्च "इदं वा अग्रे नैव किञ्चिदासीत्", "तदसदेव सन्मनोऽकुरुत स्यां", "तद्धीदं-तर्ह्यव्याकृतमासीत्तन्नामरूपाभ्यां व्याक्रियत" इत्यादिश्रुतिष्वसच्छब्दव्याकृतादिशब्दाच्च। प्रळयावस्थायां प्रपञ्चस्य सङ्कुचितत्वं सृष्टिकाले विकासवत्वं च स्पष्टमुपदिष्टम्।

एवं जगत्सत्यत्वं प्रसाध्येदानीं कार्यकारणयोरनन्यत्वे निदर्शनं सूत्रद्वयेन दर्शयति–

पटवच्च ॥ १९ ॥

यथा **पटस्य** कदाचित्सङ्कुचितावस्था कदाचित् विकासावस्था च विलक्षणप्रतीति-विषयत्वेन दृश्यते, तद्वत्परमशिवशक्तिसङ्कुचितावस्थाकारणं शक्तिप्रसारितावस्था कार्यम्। यथा पटस्य वेष्टितप्रसारितभेदेऽप्यभेदः तथा कार्याकारणयोर्मृद्घटादिवदभेदः।

ननु– मृद्घटादिदृष्टान्ते मृद्घटौ भिन्नौ, विलक्षणप्रतीतिविषयत्वात्। तस्माद्घट-पटवत्तस्य हेतोर्व्यभिचार इति चेन्न; मृद्द्रव्यस्य पृथुबुध्नोदराद्याकारो घट इति व्यवहार-हेतुः। तस्यैव तत्प्रतियोग्यवस्थान्तरयोगो घटाभावव्यवहारहेतुः तत्र कपालद्वयावस्थायाः तत्प्रतियोगित्वेन सैव घटावस्था अस्य नास्तीति व्यवहारहेतुः। न च तद्व्यतिरिक्तो घटाभावो नाम कश्चिदुपलभ्यते, न चापि कल्प्यते, तावतैवाभावस्य व्यवहारोपपत्तेः। तस्माद्यथा मृदात्मनासत्वेऽपि मृदेकांशेन घटशरावात्मकत्वेन परिणामेऽपि मृदात्मकत्वं न विरुध्यते तथा शिवस्य स्वशक्त्येकांशत्वेन जगदात्मना परिणामेऽपि जगदनन्यत्वं न विरुध्यते।

परस्परविलक्षणयोः कार्यकारणयोरभेदे व्यवहारातङ्कमाशङ्क्याह–

यथा च प्राणादि ॥ २० ॥

यथा वायुरेकः प्राणापानादिवृत्तिभेदेन नामरूपात्मककार्यभेदं भजते, तद्वत्परशिव एव स्वशक्तिमहिम्ना चिदचिदात्मकप्रपञ्चरूपेण भासमानोप्यनन्य एव। किञ्च– यथा

सत्त्वाच्च कारणात्कार्यस्यानन्यत्वं सिध्यति। लोके सर्वमिदं घटशरावादिकं पूर्वावस्थायां मृदात्मकमेव भाति अतो जगत्सत्यत्वे न विरोधः।

जगत्सत्यत्वे पुनर्हेत्वन्तरमाह–

असद्व्यपदेशान्नेति चेन्न धर्मान्तरेण वाक्यशेषात् ॥ १७ ॥

असद्व्यपदेशात् "असद्वा इदमग्र आसीत्" इति श्रुतौ शशशृङ्गवत्सृष्टेः पूर्वं प्रपञ्चस्यासत्वनिर्देशात् वर्तमानकाले रज्जुसर्पवद्ब्रह्मण्यवभासमानोऽपि सर्वदा चिदचिदात्मक-प्रपञ्चो नास्तीति चेन्न; धर्मान्तरेण वाक्यशेषात्। धर्मान्तरेण सूक्ष्मत्वरूपधर्मान्तर-विशिष्टत्वमात्रेणासत्त्वव्यपदेशः, कुतः, वाक्यशेषात्। "ततो वै सदजायत" इत्युत्तर-वाक्ये सृष्ट्यनन्तरस्थूलावस्थाभिधानात् "असद्वा इदमग्र आसीत्" इत्यत्र सृष्टेः प्रागिदं जगदसदासीत् सूक्ष्मावस्थापन्नमासीत्। अतः सृष्ट्यनन्तरं ततः सदजायत स्थूला-वस्थाविशिष्टमासीत् इति भावः। स्वस्वरूपापरित्यागपूर्वकपरस्वरूपभाक्त्वं विवर्तमिति-न्यायेन रज्जुसर्पवद्ब्रह्मणि प्रपञ्चस्य विवर्तोपादानत्वं प्रसाध्य जगन्मिथ्यात्वं किं न युक्तम्? इति चेत्तदसत्।

"असदेवेदमग्र आसीत्" "इदं वा अग्रे नैव किञ्चनासीत्" इति श्रुतिषु, लोके च घटशरावादिकं सर्वं प्राक्मृदि नासीदिति ज्ञायते। तस्मात् प्रपञ्चस्य शशशृङ्गवदसत्वं युक्तमिति चेन्न। एकस्यैव शरीरस्य बालत्व-युवत्व-स्थविरत्ववत्प्र-पञ्चस्य सूक्ष्मत्व-स्थूलत्व-व्यवस्था कालभेदेन निर्दिष्टा। अतोऽसच्छब्देन सूक्ष्मात्मकत्वं तद्भिन्नसच्छब्देन स्थूलात्मकत्वं निर्दिष्टम्। तस्मात्प्रपञ्चस्य सत्यत्वं ब्रह्माभिन्नत्वं च समञ्जसम्।

मिथ्यात्वनिराकरणे हेत्वंतरमाह–

युक्तेश्शब्दान्तराच्च ॥ १८ ॥

युक्तेः– यथा कूर्मः स्वशक्त्या स्वपादाद्यवयवान् स्वेच्छया बहिर्गतान् कृत्वा पुनःस्वात्मनिवेशनं करोति तथा परमशिवः सृष्टिकाले नामरूपविभागवत्वेन बहिः प्रकटी-

अविद्यानाशेऽस्य निर्मोक्षप्रसङ्गः; ब्रह्मस्वरूपव्यतिरिक्तजीवत्वावस्थानात्। अतोऽविद्याभ्रान्ति-र्ब्रह्मणो वा तदन्यस्य वा? नाद्यः, तमःप्रकाशवत्परस्परविरुद्धत्वात्। अज्ञस्य ब्रह्मत्वा-भावाच्च। न द्वितीयः चैतन्यान्तरायोगात्। द्वितीयचैतन्याङ्गीकारे स्वशास्त्रविरोधात्। अतः यथोर्णनाभिजन्तुस्स्वकार्यं तन्तुचक्रं कारणावस्थायां नामरूपविभागानर्हसूक्ष्मरूपेण स्वस्मिन्निधाय कार्यावस्थायां नामरूपविभागार्हस्थूलरूपेण प्रकटीकरोति तथा परमेश्वरश्चि-दचिदात्मकं प्रपञ्चं प्रळयावस्थायां सूक्ष्मरूपेण स्वस्मिन् संस्थाप्य, सृष्टिकाले स्थूलात्मकत्वेन प्रकाशयति। अतः कार्यकारणयोरनन्यत्वं सिद्धम्।

जगत्सत्वप्रतिपादनम्

घटपटवत्कार्यकारणयोरर्थसिद्धिक्रियासिद्धिभेदादनन्यत्वं नोपपद्यते। अतः प्रपञ्चस्य ब्रह्मण्यध्यस्तत्वमङ्गीकृत्याधिष्ठानाध्यस्तयोरनन्यत्वमङ्गीकर्तव्यमित्याशङ्कायामाह—

भावे चोपलब्धेः ॥ १५ ॥

भावपदं कारणसत्तावाचकम्। उपलब्धिपदं, कार्यसत्तावाचकम्। च पदं तदुभयसामरस्यसत्तावोधकमुपदिष्टम्। "सन्मूलास्सौम्येमाः सर्वाः प्रजास्सदाय-तनास्सत्प्रतिष्ठिताः", "ऐतदात्म्यमिदं सर्वं तत्सत्यं स आत्मा तत्त्वमसि" इत्यादौ जगतः ब्रह्माधीनसृष्टि स्थिति-लयाविर्भावानुग्रहात्मकत्वदर्शनात् नाध्यासोपपत्तिः। ऐतदात्म्यमिति ब्रह्मकार्यप्रपञ्चस्य ब्रह्मात्मकत्वस्य, जीवानामपि सत्यब्रह्मप्राप्यत्वस्य च दर्शनात्। किञ्च— लोके घटादिकार्यसद्भावे च कारणभूतमृत्पिण्डोपलब्धेः "अयं घटः मृदेव" इति मृदात्मकत्वेन प्रत्यभिज्ञानाच्च कार्यकारणयोरनन्यत्वं युक्तम्।

जगत्सत्यत्वे हेतून् दर्शयति—

[1]सत्त्वाच्चापरस्य ॥ १६ ॥

"सदेव सौम्येदमग्र आसीत्", "आत्मा वा इदमग्र आसीत्, ब्रह्म वा इदमग्र आसीत्" इत्यदिपु अपरस्य कार्यस्य चेतनाऽचेतनात्मकप्रपञ्चस्य कारणे परशिवब्रह्मणि

---

[1] सत्त्वाच्चावरस्य इति 'ज' कोशे पाठान्तरम्

माक्षिकादिषु क्रिम्याद्युत्पत्तिदर्शनाच्च कार्यकारणयोरनन्यत्वम् । तन्तुपटादिष्वर्थसिद्धिक्रिया-सिद्धिवैलक्ष्येन भेदोपपत्तिः । कार्यकारणयोरनन्यत्वे जगद्ब्रह्मणोरभेदेनैहिकामुष्मिकसुखदुःख-फलभोगव्यवहारो न स्यादतो जगद्ब्रह्मणोरनन्यत्वं नोपपद्यत इति चेत् ।

प्रचक्ष्महे । "स्तब्धोऽस्युत तमादेशमप्राक्ष्यो येन श्रुतं श्रुतं भवत्यमतं मतमविज्ञातं विज्ञातम्" इति कृत्स्नस्य प्रपञ्चस्य परमशिवैककारणत्वं (उक्तम्,) कारणात्कार्यस्यानन्यत्वं च मनसि निधाय कारणात्मक परशिवविज्ञानेन कार्यभूतसर्वप्रपञ्च-विज्ञाने प्रतिज्ञाते सति कृत्स्नस्य शिवैककारणतामजानता शिष्येण "कथं नु भगवन् स आदेशः"? इत्यात्मज्ञानेनान्यज्ञाततासम्भवश्चोदितः । प्रपञ्चस्य परमात्मैककारण-तामुद्दिश्यन् गुरुः लौकिकप्रतीतिसिद्धं कारणात्कार्यस्यानन्यत्वं तावत् "यथा सौम्यैकेन-मृत्पिण्डेन सर्वं मृण्मयं स्याद्वाचारम्भणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यम्" इत्यु-पदिशति । यथैकमृत्पिण्डारब्धाः घटशरावादयः तदनतिरिक्तद्रव्यतया तद्ज्ञानेन ज्ञायन्ते तथा शिवोपादानकं जगत् शिवज्ञानेन ज्ञायत इति आरम्भणश्रुतेराशयः ।

अत्र काणादादिमतेन कारणात्कार्यस्य द्रव्यान्तरत्वमाशङ्क्य लोकव्यवहारेणैव कार्य कारणयोरनन्यत्वं दर्शयति वाचारम्भणमित्यादिना । आरभ्यते आलभ्यते स्पृश्यत इत्या रम्भणं "कृत्यल्युटो बहुलं" इति कर्मणि ल्युट् । वाचा वाक्पूर्वकेण व्यवहारेण हेतुनेत्यर्थः । घटेनोदकमाहरेदित्यादिवाक्पूर्वकोदकहरणादिव्यवहारः । तद्व्यवहारसिध्यर्थं तन्मृद्द्रव्येण पृथुबुध्नोदरादिलक्षणो विकारः संस्थानविशेषः, तत्प्रयुक्तं च घट इत्यादिनामधेयं। स्पृश्यते । जलाहरणादिव्यवहारविशेषसिध्यर्थं मृद्द्रव्यमेवावस्थान्तरं संज्ञान्तरं च प्राप्नोति : "तस्माद्घटाद्यपि मृत्तिकाद्रव्यमेव सत्यं इत्युपदिश्यते ।" "मृत्तिकेत्येव सत्य" मित्यत्र कार्यकारणयोरनन्यत्वम् । रज्जुसर्पवत्कार्यस्य मिथ्यात्वमिति यत्तदसत् । तयो-कार्यकारणयोरनन्यत्वं सिध्यति सत्यमिथ्यापदार्थयोः ऐक्यानुपपत्तेः । तथा सति ब्रह्मणः मिथ्यात्वं जगत्सत्यत्वं वा स्यात् । ये च कार्यमपि पारमर्थिकमभ्युपयन्त एव जीव-ब्रह्मणोरौपाधिकमन्यत्वं स्वाभाविकश्चानन्यत्वं, अचिद्ब्रह्मणोस्तु द्वयमपि स्वाभाविकमिति वदन्ति । तेषामुपाधेर्ब्रह्मव्यतिरिक्तवस्त्वन्तराभावान्निरवयवस्य परिपूर्णस्य परमशिवस्यैवोपाधि-सम्बन्धाद्ब्रह्मस्वरूपस्यैव हेयाकारपरिणामत्वं स्यात् । जीवाश्रयाऽविद्यायास्तत्वज्ञानेन नाशे सति जीवो नश्येद्वा न वा? यदि नश्येत्स्वरूपोच्छेदलक्षणो मोक्षस्यात् । नो चेत्

आरम्भणाधिकरणम् ॥ ६ ॥

कार्यकारणयोरनन्यत्वप्रतिपादनम्

नित्योनित्यानां चेतनश्चेतनानां "सन्मूलास्सोम्येमाः प्रजाः प्रजायन्ते" "ज्ञाऽज्ञौ द्वाजावीशानीशौ" इत्यादिश्रुतिषु जीवेश्वरयोरजन्यत्वदर्शनात् तन्मिथ्यात्वाभावेऽपि जगत्सत्यत्वश्रुत्यदर्शनात् वाचारम्भणश्रुतौ जगन्मिथ्यात्वावगमात् तदेव युक्तमित्याशङ्क्याह–

तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः ॥ १४ ॥

तदनन्यत्वं– "**शक्तिशक्तिमतोरभेदः**" इतिन्याय सिद्धशिवशक्तिसामरस्येन तयोः स्वशक्त्यंशप्रपञ्चस्य, शक्तस्य परमशिवस्य च अनन्यत्वं मृद्घटादिवत्कार्यकारणयोरभिन्नत्वमङ्गीकर्तव्यम्। कुतः? **आरम्भणशब्दादिभ्यः** "**वाचारम्भणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यम्**', "**सर्वो वै रुद्रः**", "**ऋतं सत्यं परं ब्रह्म**", "**यथोर्णनाभिः**", "**तज्जलानीति शान्त**", इत्यादिश्रुतिभ्यः ब्रह्मशक्त्युपादानस्य प्रपञ्चस्य ब्रह्मात्मकत्वमुपदिष्टम्।

एतेन रज्जुसर्पवत्प्रपञ्चस्य ब्रह्मण्यध्यस्तत्वान्मिथ्यात्वमित्यद्वैतमतं, घटपटवत् प्रपञ्च ब्रह्मणोर्भेदाङ्गीकारि **द्वैतमतं**, शरीरिशरीरयोरिव संयुक्तभेदाङ्गीकारि **विशिष्टमतं** च निरस्तमिति सूत्रसूचितार्थो वेदितव्यः। "**खं वायुर्ज्योतिरापः पृथिवी विश्वस्य धारिणी यत्परं ब्रह्म**" इत्यादिषु ब्रह्मणः मूर्ताऽमूर्तजगद्विलक्षणत्वम्। "**ऐतदात्म्यमिदं सर्वं**", **ब्रह्मैवेदं सर्वम्**"। इत्यादिना तस्य चिदचिदात्मकजगदात्मकत्वं च श्रुतम्। अतः कारण-कार्यात्मकशिव-प्रपञ्चयोरशिव-शक्तिसामरस्येन तदनन्यत्वं युक्तं न वेति **शङ्कोत्पद्यते**।

"**ज्ञाऽज्ञौ द्वावजावीशानीशौ**" इत्यत्र जीवेश्वरयोः परस्परवैलक्षण्यम्। "**आत्मन आकाशः सम्भूतः**" इत्यादिना जगद्ब्रह्मणोः कार्यकारणात्मकत्वेन परस्परभिन्नत्वं च दर्शितम्। **सत्यज्ञानानन्दात्मकब्रह्मणः** अनृतजडदुःखात्मकप्रपञ्चस्य च कथं अनन्यत्वम्?

जीवेशौ करोति" इत्याभासश्रुतेः परमेश्वरस्य शक्त्यात्मकतया मायया सृष्टिकाले परमेश्वरः स्वेच्छया जीवेश्वरभावं प्रकटीकारोतीत्यभिप्रायः। तस्मात्कर्तृत्वं तस्यैवोपदिष्टम्। शक्त्यपृथक्त्वेन शक्तेरसत्वात्। अतः पूर्वोक्तमेव समीचीनम्। एतद्द्वैताद्वैतमतमेव केचिद्विशेषाद्वैतमिति सेश्वराद्वैतमिति, शिवाद्वैतमिति, सर्वश्रुतिसारमतमिति पर्यायत्वेन प्रवदन्ति।
